

ДІТЧ ЖЕПТОРЧУЖ

6 2006

РЕЛІГІЙНИЙ ЖУРНАЛ ХРИСТІЯНСЬКОЇ РОДИНИ

Заснований у 2000 році

Засновник:

Релігійне видавництво
“Добра книжка”

Періодичність: раз у два місяці

Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5359. Індекс: 23979

Головний редактор
Роман БРЕЗІЦЬКИЙ

Редакційна колегія:

еп. Софрон ДМИТЕРКО, ЧСВВ

еп. Станіслав ПАДЕВСЬКИЙ

еп. Маркіян ТРОФИМ'ЯК

еп. Роман ДАНИЛЯК

о. Петро ГЕРИЛЮК-

КУПЧИНСЬКИЙ, ГСД

Неоніла СТЕФУРАК

Відповідальний секретар
Йосиф ВОРОБЕЦЬ

Літературний редактор
Ольга ЛОЗА

Коректор
Галина СКІРСЬКА

Художній редактор
Олена ШАХОВСЬКА

Технічний редактор
Андрій ЦИМБАЛ

Комп'ютерний набір
Ольга КОВАЛИШИН

© Релігійне видавництво
“Добра книжка”, 2006

Адреса редакції:

вул. Б. Хмельницького, 35/3а, м. Львів, 79019

тел.: (032) 297-85-74, факс: (032) 297-85-74

e-mail: gbook@mail.lviv.ua

gbook@lv.ukrtel.net

web: www.gbook.lviv.ua

Магазин: вул. Куліша, 22/3а, м. Львів, 79058

тел.: (0322) 72-69-72

Друк: СПД Брошко, інд. 2581115876

ЗМІСТ

1. Сторінка головного редактора

Любов Бога і серце людини 2

2. Постаті Церкви

Єп. Станіслав Падевський Слуга любові 4

3. Святині Галичини

Володимир Гіщинський Василянський монастир святого Івана

Хрестителя в Улашківцях 6

4. Кінець часів

о. Стефано Гоббі “Оце надходить Ісус Христос на хмарах у славі” ... 10

5. Апостоли останніх часів

Анна Так, Господи... 13

6. Проповіді

о. Олександр Прожегач Во Ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа! 19

7. Поетична сторінка

І. Паикуцька, С. Пастернак, М. Матієвський І слава Богові во вишніх ... 24

8. Нам пишуть

Листи читачів 26

9. Голос Марії

о. Любо Куртовіч Коли ви молитесь, будьте близькими до Бога 30

10. Листи про Меджугор'є

Іван Павло II “Я також щоденно в молитві іду туди на прощу...” 31

11. Вертеп

“Зірка засіяла в Небі України” 32

ЛЮБОВ БОГА І СЕРЦЕ ЛЮДИНИ

(вибране із послання "Отець говорить до Своїх дітей")

Тепер настала Моя година. Я Сам приходжу, щоб люди, Мої діти, пізнали, те, чого донині цілком не розуміли. Я Сам приходжу і приношу палаючий вогонь права Любові, щоб так розтопити і знищити могутній шар льоду, що оточує людство.

О, дороге людство, діти Мої, вирвіться з пут, якими донині зв'язував вас сатана через страх перед Отцем, який є Любов'ю. Прийдіть, наблизьтеся! Можете щохвилини наблизитися до вашого Отця. Відкрийте серця, просіть Мого Сина, аби давав вам можливість щораз глибше пізнати Мою ласкавість до вас.

О, ви, що є невірниками за-бобонів і прав, вирвіться з тієї тиранської неволі і прийдіть до Правди правд. Розпізнайте Того, хто вас створив і є вашим Отцем. Не стверджуйте, що користується вашими правами, обожнюючи і шануючи тих, котрі змушували вас аж до цього часу вести марне життя, але прийдіть до Мене! Чекаю на вас усіх, бо всі ви – Мої діти.

А ви, що перебуваєте в правдивому Світлі, скажіть їм, як солодко живеться в Правді! Скажіть же тим християнам, тим дорогим створінням, Моїм дітям, як солодко думати, що існує Отець, який все бачить, знає про все, про все турбу-

Образ Отця Небесного

ється, котрий є безконечно добрим і вміє легко прощати,

котрий зволікає з карою і карає неохоче. Скажіть їм також, що

Діти Непорочної

не хочу залишати їх одних і без заслуг у життєвих незгодах. Нехай прийдуть до Мене. Я їм допоможу, зменшу їхнє ярмо, осолоджу їхнє дуже тяжке життя. Напою їх Своєю батьківською Любов'ю, аби зробити їх щасливими тепер й у вічності.

А ви, діти Мої, що втратили віру, живете в темряві, піднесіть очі і побачите ясне проміння, що надходить, аби вас освітити. Я – Сонце, яке освітлює, зігріває і розпалює. Дивіться і пізнайте, що Я – ваш Сотворитель, ваш Отець, ваш єдиний Бог. Власне, тому, що люблю вас, приходжу, щоб і ви Мене полюбили, аби всі ви були спасенні.

Звертаюся до всіх людей цілого світу, щоб розголошували цей заклик Мосі батьківської Любові.

Нескінченна Любов, яку прагну дати вам пізнати, є реальною, тривалою дійсністю. Любіть, любіть, завжди любіть! Учиніть так, щоб Отця також любили, щоб міг віднині постати перед усіма як Отець, що найбільше палає Любов'ю до вас.

Вас, Мої улюблені сини, священики і монахині, захоочую, щоб ви допомагали пізнавати ту батьківську Любов до всіх людей, а до вас особливо. Ви зобов'язані так працювати, щоб Моя воля виконувалась у людях і у вас.

Необхідно, щоб Мене знали, шанувували і любили. Не дозвольте, аби Моя Любов так довго була неактивною, тому що Мене спалює прагнення бути любленим вами. Це епоха

більш упривілейована від інших. Побоюючись, щоб той привілей не був відібраний від вас, не дозвольте, щоб минув! Душі потребують цього Божого дотику, а час приспішує. Не бійтесь нічого, Я – ваш Отець, допоможу вам під час ваших зусиль і праці. Буду завжди вас підтримувати і дам вам відчуття, навіть ще на цьому світі, Мир і Радість душі. Вчиню так, що принесе плоди ваша служба і ваші, повні старань, справи. Вділю вам неоціненний дар, бо душа, яка перебуває в Мирі і Радості, вже починає пізнавати

смак Неба, очікуючи вічної нагороди.

Як чуйний Отець, бажаю остерігати молодь. На світі стільки зла! Ті бідні недосвідчені душі дозволяють спокусам зводити їх і повільно робити з них повну руїну. О ті, хто особливо потребує когось, хто б остерігав вас у житті від зла, прийдіть до Мене! Я – ваш Отець, який вас більше любить, ніж може вас коли-небудь полюбити якесь інше створіння! Укрийтесь поруч, поруч зі Мною! Поділіться зі Мною вашими думками і прагненнями. Буду вас ніжно любити. Дам вам ласку тепер і поблагословлю ваше майбутнє. Будьте певні, що про вас не забуду через п'ятнадцять, двадцять п'ять чи тридцять п'ять років з хвилини, коли вас створив. Прийдіть! Бачу, як

сильно потребуєте Отця лагідного і безконечно доброго – такого, як Я.

Моя Доброта і Любов спостерігають, що більшість істот, яких Я витягнув з убогості й уважаю правдивими дітьми, впадають у вічне нещастя з демонами, не осягаючи мети свого створення, втрачаючи свій час і свою вічність.

Створив людину для Себе і цілком природньо, щоби Я був УСІМ для людини. Людина не зазнає правдивої радості поза своїм Отцем і Творцем, бо її серце створене тільки для Мене...

СЛУГА ЛЮБОВІ

У Святому Письмі є слова, які, очевидно, стосуються святого Франциска Асизького, котрий жив у XIII столітті, але постать якого і тепер полонить уяву наших сучасників.

“Який же гарний був він, як рання зоря між хмарами, як місяць уповні, як сонце, що сяє”, – доповнив би Данте; сонце, яке променіє світлом і теплом одночасно.

Франциск слідував за Ісусом і так уподібнився Йому, як ніхто інший, ставши живим зразком безмежної “належності Ісусові”. Це – патрон маленьких і скромних, патрон простоти, ввічливості, милосердя, сповідник простого способу життя й дитячої довіри до Бога.

Тільки душі таких людей можуть пізнати таємниці Царства Божого, бо його не можна пізнати розумом чи комп’ютером, але серцем й любов’ю.

Франциск увійшов в історію людства як слуга любові. Він зрозумів заклик убогого Ісуса до всіх бідних: “Прийдіть до Мене всі втомлені й обтяжені”, а убогих він розумів, як людей нужденних, стомлених й страждаючих.

Не потрібно наголошувати на його людських рисах, а на проникненні Святого Духа, який діяв, зробивши його свідком Божої Любові.

Франциск був даний Церкві, від якої прийняв нагороду – ореол святості через два роки після смерті; один день у році – 4 жовтня – тисячі церков славлять його; хоч він хотів зайняти останнє місце і бути найменшим.

Церква возвеличила його не для того, щоб показати нам героя давніх часів, але щоб ми побачили джерело випромінювання цієї любові, якою є Сам Бог.

Чому доробок Франциска такий актуальний у наші дні? Бо актуальне Євангеліє, яке він мав у своєму серці. Він – звертання Бога до нас, він не хоче нічого іншого нам сказати, як тільки те, що є в Нагірній проповіді. Св. Франциск написав для своїх братів підручник життя, який складається з уривків Євангелія. Це – не якась програма, адресована нам. Христос дав йому Свого духа, а Франциск дає нам Ісуса.

Конкретний досвід спонукав Франциска стати “новим створінням”, про що говорить святий Павло, а це значить – стати людиною Духа, яким був Ісус.

У житті людини інколи виникають події й обставини, які відразу все змінюють. У житті Франциска такою точкою, яка якісно змінила його життя, була зустріч з прокаженим. Сьогодні в тропічних широтах ще є прокажені, в середньовіччі вони жили в спеціальних місцях поза містом, носили особливий одяг, щоб відрізнитися від здорових, й остерігаючи дзвінки.

Якось Франциск, скачучи верхи на коні, поза містом зустрівся з прокаженим. Інстинктивно хотів догнати коня, щоб втекти, але після боротьби з собою, овіяний вітром і вогнем ласки, зупинився, зіскочив з сідла, підійшов до прокаженого, обняв його й поцілував.

Цей досвід докорінно змінив поняття юнака, задоволеного життям, й надовго залишив слід у його душі. Під кінець свого життя він згадає: “Коли я був ще грішним, вигляд прокаженого викликав у мене

відразу, але Господь Сам увів мене між них, і я був милосердним. Коли відходив від них, те, що було прикрим, ставало солодким для душі й тіла. Після того я трохи поміркував, і покинув світ”.

Франциск зрозумів, що життя людини має не тільки свою тривалість у часі, свій об’єм і глибину, але також свою цінність. Він поміняв гарний пояс на скромну мотузку, взяв обітницю покорі й служіння, наслідуючи милосердного Спасителя. Цар золотої молоді Асичу став королем бідних й мізерних цього міста.

Чи його вчинок допоміг прокаженим, адже цей бідний не був оздоровлений? Франциск учинив дуже ризиковано, це був необдуманий крок, бо він міг сам заразитися через дотик й стати небезпечним для інших. Міркуючи так, не зрозуміємо Франциска й не пізнаємо найглибших потреб людини, яка страждає, яка чекає не на щось, а на когось.

Франциск усвідомив своє покликання і відчув, що потрібний тим, кому ніхто не допомагає, якими ніхто не цікавиться, тим, яких відкинуло суспільство.

Його наближення до прокаженого є символом переходу згори вниз, до найнижчих. Він називав себе й своїх послідовників найменшими. Франциск покинув багатство, спалив за собою всі мости заради

Бога та Євангелії. Бог став для нього батьком, матір’ю й багатством. Він узяв собі за дружину бідність. Прихильність до найменших – це духовність, яку сповідують францисканці протягом віків. Стати меншим – це бути братом для інших, бути солідарним з бідними, слабкими, маленькими, бути готовим прийти на поміч.

Є люди слабкі тілом – хворі в лікарнях, у будинках інвалідів і перестарілих, інтелектуально недорозвинуті, економічно не забезпечені, соціально незахищені й не впевнені у завтрашньому дні через матеріальні труднощі. Є слабкі морально – в тенетах гріхів й тяжкого життя.

Прокажених серед нас уже немає, але між нами живуть люди забуті, духовно самотні. Може, вони близько нас, роками поруч з нами. Як часто ми забуваємо сказати тепле слово старенькому батькові, не поспішаємо послужити хворому...

Сьогодні, як і тоді, коли жив святий Франциск, є люди, викинуті поза життя, якими ніхто не займається, а їм потрібна любов.

Світ визнає багатство, кар’єру, і не зауважує бідну, просту, слабку, скривджену життям людину. Ісус Христос схилявся над нещасними.

Святий Франциск, який обійняв прокаженого, є зразком для своїх послідовників. Покинути тих людей, які страждають, інколи приховано – це відійти від Ісуса.

Франциск мав знаки страждання, тайну хреста і його міць. Його руки пронизували рани страждуючого Христа. Вони – найпромовістіша ознака присутності Ісуса.

Святий Франциск був посланцем Ісуса – посланцем миру й добра.

Любов вирішує всі проблеми. Коли думаємо про Франциска – звертаємося не до минулого, бо він не музейний експонат, а до майбутнього, бо в ньому жива Євангелія. Він веде нас до цивілізації любові.

Живучи у зовсім інші часи, можемо відважитися на таку віру, довір’я й таку любов, яку мав Франциск у своєму серці.

У час дефіциту доброти сучасна людина потребує свідків любові, живих ознак тієї покірної любові, “котрої ярмо є любе й тягар легкий”. Дозвольмо Святому Духові зробити з нас інструмент миру й доброти!

Єп. Станіслав Падевський

ВАСИЛІЯНСЬКИЙ МОНАСТИР СВЯТОГО ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ В УЛАШКІВЦЯХ

У долині р. Серет, однієї з приток Дністра, на мальовничому згині розкинулося с. Улашківці. Над селом, на правому березі ріки, на узгір'ї височіє василіянська чернеча обитель. Тут виток чернечого життя сягають княжих часів. Ще на початку XIV ст. у вапнякових печерах поселилося кілька монахів, які жили за правилами св. Василя Великого. В одній із печер була церковця, а може, капличка Різдва св. Івана Хрестителя. Були часи, коли монастир, пограбований татарськими ордами і турецькими військами, ледве животів. Але, незважаючи на лихоліття, монахи цієї обители вели подвижницьке життя, а монастир розбудовувався.

Через деякий час ченці принесли із собою старовинну ікону св. Івана Хрестителя, яка незабаром набула слави чудотворної серед побожного люду. У 1678 р. монахи збудували нижче печер дерев'яну церкву Різдва Пречистої Діви Марії (там сьогодні стоїть кам'яний хрест). Святиною, найбільшим скарбом Улашківської василіянської чернечої обители із першої половини XVII ст., стала чудотворна ікона Пресвятої Богородиці, яка прославилася на все Галицьке Поділля.

Улашківський василіянський монастир прилучився до єдності із Апостольським Престолом у 1700 р.

Над печерами, при "Вічному джерелі", у 1720 р. в обители

Монастирська церква

спорудили ще одну дерев'яну церкву Преображення Господнього. Приблизно в 1730 р., за

ігумена о. Йосифа Брилинського, дерев'яну церкву Різдва Пречистої Діви Марії перенесли на

Діти Непорочної

самий верх високого узгір'я, неподалік того місця, де згодом поставили існуючу кам'яну церкву. Заново споруджену церкву посвятили в честь Благовіщення Пречистої Діви Марії. Поруч із нею у 1738 р. побудували просторі монастирські приміщення.

Але в 1740 р. Улашківський монастир зазнав великої руйни – був розорений російськими військами генерала Мініха (все цінне церковне майно – рукописи, книги і навіть ікони – було вивезено, в тому числі й чудотворну ікону Божої Матері). У 40-х роках XVIII ст. ця обитель підлягала юрисдикції Чортківського монастиря.

У період 1860 - 1867 рр. стараннями ігуменів монастиря – о. Ігнатія Нагурького і Самуїла Чарноручького – було споруджено нову кам'яну церкву (архітектор Альдаберт Гаар). На головному престолі, посвяченій 20 вересня 1867 р. церкви, примістили чудотворний образ Божої Матері, а на бічному престолі – чудотворний образ Івана Хрестителя. Великий вівтар, малий іконостас, два бічні вівтарі – св. Василя Великого та Івана Хрестителя – виконав талановитий різьбяр і художник П. Лесікевич.

2-го березня 1893., відповідно з рішенням Конгрегації Пропаганди, Улашківський монастир прилучився до Добромильської реформи ЧСВВ.

Наприкінці XIX – першій половині XX ст. – Улашківський монастир із своєю чудотворною іконою Божої Матері був для східного Галицького Поділля другою Зарваницею. В 1896 р. до нього було долучено василіянський осідок с. Михайлівки, що над Збручем.

*Улашківська чудотворна ікона Матері Божої.
Богородиця Одигітрія. I-ша пол. XVII ст.*

Уроки Другої світової війни під час боїв за висоту, на якій стоїть монастир, він зазнав руйнувань – було пошкоджено церкву.

У 1946 р. Улашківський монастир закрили, а монахів вивезли на заслання. Останнім ігуменом монастиря до часу його ліквідації був о. Павло Оленський.

У радянський час в Улашківцях, у монастирській церкві, зберігали зерно, потім цемент, а пізніше вона довгий час була в запустінні. Бічні вівтарі – свв.

Василя Великого та Івана Хрестителя – забрано до парохіяльної церкви с. Сосулівки. Чудотворну ікону Божої Матері передали до Улашківської парафіяльної церкви.

Кам'яну огорожу навколо монастиря було розібрано, а з її матеріалу побудовано конюшні конезаводу. Монастирську бібліотеку спалено на подвір'ї самого монастиря. Частина книг із неї врятували жителі села. За це вони зазнали переслідувань, побоїв та знущань.

Відновив свою діяльність Улашківський монастир на поч. 90-х років ХХ ст.. Першим ігуменом відродженої обителі став о. Теодозій Крецул.

Стараннями монахів-василіян, жертвенною матеріальною допомогою і працею парохіян с. Улашківці, монастир і церква були підняті з руїн, збудовано капличку на честь св. Йосафата Кунцевича.

У 1997 р. львівські мистці реставрували чудотворну ікону Івана Хрестителя.

Із Улашківською чернечею обителлю пов'язане життя і душпастирська діяльність о. Сотера Ортинського (визначний василіянський проповідник 90-х рр. ХІХ ст., перший греко-католицький єпископ у США) і о. Маркіяна Шкірпана (перший місіонер і перший василіянський протоігумен у Бразилії).

Тож поспішаймо в Улашківську василіянську обитель, і повними пригорщами зачерпнімо життєдайної води з "Вічного джерела". Схилімо голови у стіп Образів Пресвятої Богородиці та Івана Хрестителя і наповнімо своє життя повнотою Божої благодаті.

Улашківська чудотворна ікона Божої Матері

(Богородиця Одиґітрія, перша половина ХVІІ ст.)

За народними переказами історія Улашківської чудотворної ікони Пресвятої Богородиці сягає першої половини ХVІІ ст. Зокрема, в них говориться, що власне з Божої ласки і заступництва Пресвятої Богородиці християнські армії одержали історичні перемоги над бусурманами під Хотиним – очолювані вел. гетьманом литовським Я.К.Ходкевичем і гетьманом

Війська Запорізького Петром Конашевичем-Сагайдачним над 150 тис. турецькими військами під командуванням султана Османа ІІ у 1621 р. У 1673 році війська, очолювані великим коронним гетьманом Яном Собеським отримали перемогу над 65 тис. турецькою армією під командуванням Хусейна-паші.

Про численні чудодійні зіслення й охорону жителів Галицького Поділля в часи лихоліття – численних набігів ординців на села і міста цього краю – засвідчують записи монастирського літопису. Хоча сам монастир неодноразово потерпав від бусурман – був зруйнований і пограбований, але ікона Пресвятої Богородиці чудом залишалася непошкодженою.

Спочатку вона знаходилася у церкві Різдва Пресвятої Богородиці, де вірні не раз благали у молитвах Матір Божу, щоб Вона оберегла їх від татар. У тривогах, терпіннях і під час нападів на наші землі татаро-турецьких завойовників, жителі краю, припавши з молитвами до цієї ікони Божої Матері, зазнавали полегшення у життєвих незгодах, набиралися сил, щоб не ламатися, не впасти у відчай, а будь-що вистояти й оборонити рідний край.

У 1740 р. монастир знову пограбували, але цього разу не бусурмани, а російські війська під командуванням генерала Мініха. Усе цінне церковне майно – рукописи, книги і навіть ікони – було вивезене, в тому числі й чудотворна ікона. Але вона не пропала безслідно. Ймовірно, що в російських військових її викупив Симеон Рациборський. А згодом, більше аніж через два десятиліття, вона знову повернулася в Улашківський

монастир: восени 1765 р. саме цю ікону Пресвятої Богородиці передала василіянам побожна українська родина Добринських-Рациборських.

Єпископ Лев Шептицький, отримавши від церковної комісії відповідне подання, складене на підставі стверджених під присягою зізнань очевидців благодатних дійств цієї ікони Божої Матері, а також фактів неодноразового порятунку життя вірним в часи набігів на край ординців, своєю Грамотою від 4 жовтня 1773 р. проголосив Улашківську ікону Божої Матері чудотворною.

У 1774 р., стараннями ченців обителі й на численні пожертви побожних краян, для чудотворної ікони Пресвятої Богородиці було виготовлено срібні позолочені шати. А в 1868 р. її перенесли із старої монастирської церкви до новозбудованого храму Різдва Пресвятої Богородиці.

Улашківський василіянський монастир із Святиною – чудотворною іконою Пресвятої Богородиці в монастирській церкві, став, окрім Зарваниці, одним із найбільших відпустових місць усього Галицького Поділля, і побожні прочани тисячами наповнювали цю обитель у відпустові дні, особливо в день св. Івана Предтечі.

У часи панування в Україні комуністичного режиму, коли Улашківська чернеча обитель була ліквідована, а монастирська церква була у вкрай занедбаному стані, то чудотворна ікона Пресвятої Богородиці знаходилася в Улашківській парохіяльній церкві.

Завдяки заступництву Божої Матері віруючі знаходили і знаходять біля чудотворної ікони

Діти Непорочної

Улашківської Богородиці співчуття у своїх недомаганнях і духовних терпіннях. Саме в душевних недугах Улашківська чудотворна ікона Пресвятої Богородиці є незамінною та найвірнішою потіхою для розкаяних грішників.

На честь Улашківської чудотворної ікони Божої Матері є давня пісня, складена народом, в якій оспівується отримана за Її посередництвом чудесна поміч в різ-

них потребах тіла й душі, чи чудесне врятування християн від мученицької неволі:

“...З повной широкої груді пісню заспіваймо,

Улашківську Матір Божу прославляймо.

Тут Вона вславилася в храмі чудесами,

Тут джерело ласки знайдуть християни...”

Діти Непорочної

Джерела

1. Лужницький о. Г. Словник Богородичних ікон України. // INTREPIDO PASTORI (науковий збірник на честь блаженнішого патріарха Йосифа Сліпого в 40-ліття вступлення на Галицький престіл. 1.11.1944 р. – Рим, 1984. – с. 185.
2. Ваврик о. М. По василіянських монастирях. – Торонто. 1958. – с. 197-200.
3. Богун о. Д. Чудотворні ікони Матері Божої в Україні // Поклін Марії. – Мюнхен, 1947. – с. 44.
4. Вояковський о. Н. Шляхами наших прочан. – Львів. 1998. – с. 172-176.
5. Мельник о. А. Мати-Марія – Матінка Наша. – Рогатин, 1926. – с. 140-141.
6. Шурат В. Маринський культ на українських землях давньої польської держави. – Львів, 1910. – с. 11-12.
7. Шематизм Станіславської єпархії. – Станіслав, 1925. – с. 179.
8. Бондар о. Б. Василіянський монастир святого Івана Хрестителя в Улашківцях. // Галицький вісник. – Борщів, 2001, 4 серпня.
9. Гіщинський В. Чудотворна ікона Божої Матері в Улашківському василіянському монастирі Різдва Пресвятої Богородиці // Календар “Місіонаря”. – Львів, 2003. – С. 243-244.
10. Гіщинський В. Тернистий шлях василіянського Чину за роки панування в Західній Україні радянського комуністичного режиму (1939- 1989 р.р.) // Добромільська реформа і відродження Української церкви. – Львів, 2003. – С. 226.

Володимир Гіщинський

Редакція часопису висловлює щире співчуття нашому постійному дописувачу п. Володимирі Гіщинському з приводу важкої втрати – смерті дружини. Нехай Добрий Бог забере її душу до вічної радості, де немає ні сліз, ні печалі, а Вас і вашу родину обдарує мужністю, терпеливістю та взаємною любов'ю, щоб перенести важку втрату.

“ОЦЕ НАДХОДИТЬ ІСУС ХРИСТОС НА ХМАРАХ У СЛАВІ...”

Розважання над текстом книжки св. Людовіка Грінйона де Монтфорта “Трактат про досконале набоженство до Пресвятої Диви Марії” приводить до висновку про велику схожість між його розважаннями та посланнями Матері Божої італійському священикові о. Стефано Гоббі.

Якщо уважно придивитися до текстів Послань, то можна прийти до висновку, що Марія терпеливо і з любов’ю готує нас до найважливішої події в історії християнства, а саме: **повернення Ісуса Христа.**

* * *

1. Чи повернення Ісуса вже близьке?

На це питання Матір Божа відповідає однозначно у більшості Своїх Послань. Так говорить про Свою “голубу книжку”: “Це послання апокаліптичне. Сягає воно кінця часів. Заповідає і готує повернення Мого Сина, Ісуса, у славі”.

Матір Божа не обмежується лише ствердженням, що наближається час, котрий заповідали вже віддавна у Святому Письмі. Марія, бажаючи переконати про це все усіх тих, хто не вірить, постійно і наполегливо нам про це все пояснює, що...

Повернення Ісуса вже дуже близьке! Радісне запевнення Марії пронизує всі Її послання: “Близьким є Його славне повернення. Нове світло і вогонь відновить цей світ”. “Прагну благовістити нині усім Моїм дітям радість: близьким є вже час Його славного повернення!” У зв’язку з тим, що цей день є близьким, Марія заохочує нас до чування разом з Нею: “Чувайте зі Мною в очікуванні в тих останніх часах вашої дуже довгої Великої Суботи. Близькою є бо хвилина, коли Мій Син, Ісус, повернеться на небесних хмарах у всій красі Своєї Божественної Хвали”. Уже невдовзі завершиться теперішній час терпіння: “Забудьте про

Ікона “Спас Нерукотворний”. XVI ст.

криваве минуле. Нехай замкнуться глибокі рани тих болісних часів очищення і великого утиску, бо ваше спасіння вже близьке”. “Надходить година, в котрій воскреслий Ісус – який став по правиці Отця – повернеться до вас на хмарах небесних у сяйві Своєї Божественної хвали і допровадить до досконалого сповнення своє діло Відкуплення”.

У словах Марії немає вагання. В кожному періоді року, з нагоди різних свят, Марія постійно повторює: “Сьогодні сповіщаю вам велику радість, котра буде для всіх: Господь Ісус, про якого в цю ніч розважаєте в яслах – слабкого, малого, плачучого, відданого на милість усіх, – власне,

повинен повернутися у сяйві Своєї Божественної хвали”.

Переживаємо, власне, другий Адвент (Різдвяний піст) і друге Боже Народження

Марія порівнює друге пришествя Ісуса до першого появилення на світі. Звідси час теперішній називає другим Адвентом: “Друге Боже Народження близьке. Зі Мною переживаєте важливі хвилини другого Адвенту – у вірі, на молитві, в терпінні, прийнятому і пронизаному світлом, в очікуванні на близький прихід великого Дня Господнього.”

Як часто таке визначення з’являється у Папських промовах! Зрештою ціла історія християнства хіба не виступає неустанним очікуванням на повернення Спасителя? Під час кожної Євхаристійної Жерти знову наново повторюємо слова: “Проголошуємо смерть Твою, Господи Ісусе Христе, визнаємо Твоє воскресіння і очікуємо

Твого приходу у хвалі! Марія прагне благовітати нам велику радість?” Наше очікування не вдовзі завершиться.

“Його друге Боже народження, власне, вже біля ваших дверей. Тож відкрийте ваш слух на Небесні Голоси, котрі – найрізноманітнішими способами через багато знаків – говорять вам, що близьким є Його повернення. У цю Святу Ніч громаджу вас, аби ви чували зі Мною біля малого Дитятка, так потребуючим любові.

У цю Святу Ніч запрошую вас до відкриття ваших сердець і помислів на прийняття радісної заповіді: близьке вже друге Боже Народження”.

“Входите тепер у події, котрі готують вас на друге Боже Народження. Зближається хвилина хвалебного повернення Христа.

Не дозвольте, щоби вас огорнув переляк чи смуток, пуста цікавість чи безкорисливий неспокій”.

Десять вирішальних років

Якщо час приходу Ісуса є таким близьким, як заповідає нам про це Небесна Мама, – потрібно приготуватися на Його прихід, упорядковуючи власне життя через зміцнення віри. Марія саме цього прагне. Такою є мета Послань о. Гоббі, а також утворення Марійського Руху священиків.

18.09.1988 року Марія сказала: “Це період десяти років. Це десять дуже важливих років... Прошу вас провести їх зі Мною, бо входимо в кінцевий період другого Адвенту, котрий провадить вас до тріумфу Мого Непорочного Серця у хвалебному приході Мого Сина”.

В період тих десяти років, котрі почалися від року 1988, згідно зі словами Марії:

– **Доповниться повнота часів.**

“Повнота часів в період тих десяти років доповниться, як вам це вказувала, починаючи від Ля Салет аж по останнє і теперішнє об’явлення”.

– **Очищення сягне своєї вершини.**

“В період тих десяти років очищення, котре переживаєте вже багато років, осягне вершину. Через це підсилюється терпіння усіх.

– **Завершиться час великого тиску.**

Ікона “Різдво з родовидним деревом Ісуса Христа”, XVIII ст.

Ікона “Богородиця Почаївська з чудесами”, XVIII ст.

“В період тих десяти років закінчиться проповідуваний вам через Святе Письмо час великого утиску, котрий повинен надійти перед другим пришествям Ісуса.”

– **Виявиться таємниця беззаконня, підготована відступництвом.**

“В період тих десяти років виявиться таємниця беззаконня, підготована через розповсюдження щораз більшого відступництва”.

– **Сповняться всі таємниці та події, які заповідала.**

“Під час тих десяти років сповняться всі таємниці, котрі об’явила деяким Моїм дітям, і сповняться всі події, які заповідала”.

1 січня 1994 року Марія сказала: “Відкрийте ваші серця на надію, бо роки ці є часом приготування найбільшого тріумфу Бога, котрий настане одночасно з поверненням Ісуса Христа у славі. Моє Боже Материнство сповнюється сьогодні через приготування дороги для Його хвалебного повернення. Як була Матір’ю, покірною і вбогою

Його першого приходу, так є Матір’ю Його другого приходу до вас”.

Знаки повернення Ісуса

Коли йде мова про повернення Ісуса на землю – згідно з Його обітницею – повинно постати слушне питання про те, чи появлялися вже знаки, котрі заповідали Його прихід. Запитали в Нього апостоли: “Скажи нам, коли це буде і який буде знак Твого приходу” (Мт 24,3). Ісус, відповідаючи їм, сказав про всі знаки Свого приходу (пор. Мт 24,5-14). Його заклик: “Чувайте!” (Мт 24,42) відноситься до вдумливого вивчення дійсності, щоби не дати себе звести фальшивим пророкам, але також, щоби почути правдивих і добре приготуватися до подій, котрі надходять.

Пізнавати знаки,

що заповідають близьке повернення

Марія в книжці “До священників, улюблених синів Матері Божої” радить: “Потрібно сьогодні великої тиші, щоб зрозуміти таємничий план і вміти розпізнавати знаки часів, які ви переживаєте. Вони заповідають вам дуже близьке Його повернення. Матір Божа, покладаючись на євангельські заповіді, повчала нас 31 грудня 1992 року про всі знаки повторного приходу Ісуса. Вказала, що об’явилася в наших часах, в яких живемо: “Улюблені сини і діти, посвячені Моєму Непорочному Серцю, хочу вас повчити про знаки, котрі подані вам через Ісуса у Євангелії, щоби приготувати вас на кінець часів. Власне, у вашій епосі повинні зреалізуватися. Рік, котрий завершується і той, котрий починається, складають частину періоду великого утиску. Розповсюджується відступництво, вибухають війни, наступають один за одним по різних місцях катаклізми, зростають переслідування, а Євангелія голоситься всім народам. Надприродні з’яви появляються на небі та щораз ближче стає хвилина появи Антихриста”...

о. Стефано Гоббі

(Продовження у наступному номері)

Діти Непорочної

ТАК, ГОСПОДИ...

Життя кожної людини є цінністю, бо це – великий Дар Божий. Кожний з нас використовує його по-своєму: хто женеється лише за багатствами цього світу і славою, хто шукає Бога і сенсу свого буття.

Усіх нас єднає ось що: наші тіла, як той цвіт трави, розцвітають, в'януть і зникають, і лише та душа, яка шукає живе і вічне Слово Боже, оживляє Дар Божий, Дар життя, що є у нас, для життя вічного...

Так і ця небуденна історія, яку розказала нам п. Анна, дає нам можливість доторкнутися своїм серцем до чогось прекрасного і вічного...

Анна: “Розкажу коротко історію ікони, яка є в церкві св. Андрія Отців Василіян у Львові, а також про Фернанда Карті, що намалював її. Йому 59 років, він проживає у штаті Індіана, США. Одружений, дружина Барбара – практикуюча католичка. Фернанд за віросповіданням – католик, батько кількох дітей, колишній мільйонер. Жив, як усі багаті люди, без Бога. І одного прекрасного дня почув голос Ісуса, який звертався до нього: “Сину, чи хочеш виконати Волю Божу?” Фернандо відповів: “Так, Господи”. Тоді Ісус сказав: “Я хочу, щоб ти роздав усе своє багатство бідним і став бідним”. Фернандо відповів, що мусить спочатку порадитися зі своєю дружиною. Ісус дав згоду на це і

Церква св. Андрія у Львові

сказав йому, що він має вільну волю. Приїхавши додому, Фернандо про все розповів дружині. Вона одобрила його рішення. Мільйонер роздав усе своє багатство бідним, сиротам,

Церкві. Ісус знову звернувся до Фернандо з проханням, аби він дав згоду на важку хворобу, щоб півроку їздити у візочку і жертвувати цю свою неміч за всіх тих інвалідів, які

Діти Непорочної

їздять у візочках. Після піврічної недуги Спаситель зцілив Фернандо і знову звернувся до нього з проханням: “Чи не бажаєш ти відбутися трирічне ув’язнення у тюрмі й пожертвувати його за муки всіх тих, хто несправедливо був осуджений?” Фернандо і на цей раз погодився. Коли він вийшов з тюрми, Ісус Христос попросив у нього згоди на те, щоб він став сліпим і жертвував своєю сліпоту за всіх духовно сліпих на цілому світі. Фернандо заплакав і знову погодився, сказавши: “Так, Господи, хочу виконати Твою святу Волю. Нехай зі мною буде так, як Ти бажаєш”. І він осліп. Проте Господь дбав про нього в особі його дружини – дуже доброї, лагідної та віруючої, яка з любов’ю піклувалася про нього, всюди з ним їздила. Якось Фернандові з’явилася Матінка Божа і сказала: “Сину, купи собі пензлі та фарби і малюй ікони”. А він відповідає: “Не буду цього в житті робити, бо ніколи в руках не тримав пензля і до того ж я – сліпий”. Марія відповіла: “Коли ти малюватимеш ікону, Бог дасть тобі зір. Ти будеш тримати пензель у руках, макати його у фарбу, а Я Сама водитиму ним”. Матінка Божа рукою Фернандо намалювала перший Свій образ 1996 року і сказала: “Відвезеш цей образ монсеньйору Степанові. Нехай він його поблагословить, а опісля завезеш його до Ватикану Святішому Отцю Івану Павлові II”. Монсеньйор Степан – це старенький, дев’яностошестирічний,

греко-католицький священик о. Степан Гриньох. Він проживає у штаті Пенсільванія, в містечку Олімпіо, і править у маленькій церкві Покрови Матері Божої. Отож Матінка Божа вибрала його, хоча Фернандові потрібно дві години летіти літа-

Ротонда з криничкою біля церкви св. Андрія у Львові

ком до о. Степана. Незважаючи на це, він виконав прохання Марії. Отець Степан поблагословив ікону, і двадцять єпископів повезли її до Папи Римського Івана Павла II та подарували Йому. Коли Фернандо повернувся додому, Матір Божа виявила бажання намалювати ще десять ікон.

Ці ікони Марія знову попросила відвезти о. Степанові на десять днів для молитви на вервиці всі чотири Таїнства в намірі відродження довіри людей

до Бога та припинення абортів на цілій землі, бо цей страшний гріх спричинює знищення цілого світу.

Згодом Матір Божа виявила ще одне Своє бажання: намалювати тринадцять нових ікон і знову завести о. Степанові, а тоді попросила Фернандо поїхати до Флориди, в Лос-Анжелес, і свідчити там людям про Бога. У Лос-Анжелесі на зустріч з ним прийшло близько семи-сот тисяч людей. Фернандо виставив усі тринадцять ікон. Ікона Розп’ятого Ісуса почала мироточити, а ікона Матері Божої – плакати. Усе це: плачуча та мироточива ікони, розповідь сліпої людини надзвичайно вразили людей. Багато з них покалося і навернулося, просячи прощення за свої гріхи. Через деякий час Фернандо привіз ці ікони о. Степанові. І саме тоді священик зателефонував мені і повідомив, що вони є у його храмі. Під час цієї телефонної розмови я дуже просила о. Степана, щоб він попрохав у Матері Божої, аби Вона дозволила подарувати одну ікону Україні... Наступного дня о. Степан повідомив мені, щоб я приїхала до нього, бо Марія дозволила подарувати одну ікону. 13 листопада, у день Фатімської Матері Божої, я знову летіла до Америки, до о. Степана, щоби забрати в Україну цей безцінний небесний дар. У дорозі всім керувала Небесна Цариця і допомогла мені якнайшвидше приїхати до церкви Покрови Матері Божої. І не тільки Марія запровадила мене і моїх по-

*Образ Матері Божої Милостивого Захисту. Фернандо Карті.
(Див. на кольорову вкладку)*

путників з Києва та Львова саме до тієї ікони, яку Вона призначила Україні. Я вірю, що ця ікона сповнить своє чудо в Україні. На згадку про цю подію я подарувала о. Степану вишиту сріблом ікону Гошівської Матері Божої. Це його дуже схвилювало, нагадало йому його молодість та часи перебування у Гошеві. Він розчулився і подарував мені свою ікону Матері Божої з Чашею і Гостією в руках, одну із тринадцяти ікон Фер-

нанда. Так я привезла в Україну дві ікони: одну – для церкви св. Андрія, а другу – для себе. Можливо, хтось запитав: “Чому саме для церкви Андрія?” По-перше, коли Церква виходила із підпілля, я, як парафіянка ц. Ап. Петра і Павла, стояла у черзі біля неї, щоб поставити свій підпис за Автокефальну Церкву. І раптом, молячись на вервичці, почула чіткий внутрішній голос: “Не та Церква, яку ти шукаєш”. Я вийшла з черги, однак про-

довжувала молитися, Знову почула ті самі слова. Через деякий час відкрили церкву св. Онуфрія, а згодом і церкву св. Андрія у Львові. У видінні я бачила, як їхала по небу трійка білих коней, спереду – червоний. Я почула голос: “Глянь направо!” Я подивилася направо і побачила високу постать на храмі, як у нашого Митрополита Андрея Шептицького, апостола Петра. Тоді я зрозуміла, що моя Церква повинна бути на скелі Петра. З цього часу я стала парафіянкою церкви св. Андрія. Коли я від’їжджала в Америку по ікону, то пішла до церкви і попросила благословення в о. Ігнатія та пообіцяла йому, що ця ікона буде в храмі св. Андрія.

Я дуже багато їздила по світу: була в Італії на аудієнції у Святішого Отця Івана Павла II, на Його Службі Божій у Папській капличці о 5-й годині ранку, зустрічалася з с. Теодорою, на руках котрої відходив у вічність наш Патріарх Кардинал Йосиф Сліпий. Ось Його останні слова: “Сестро, запишіть: “Я чую Голос Господній, який звертається до Своїх Церков на шести континентах світу, зокрема до Росії та України.

І каже до Росії: “Покайся, дочко, поки не пізно, бо на тобі сидить трон сатани”, а до України: “Бачу, Києве-граде, твоїх лжепророків, чую сльози твої, Софіє, але будь терпеливим до кінця, бо на тобі збудую Свій Новий Єрусалим” (Текст поданий без втручання редактора).

Символіка ікони дуже багатозначна. Темний фон ікони

Фігурка св. Яна з Дуклі на ротонді біля церкви св. Андрія у Львові

відображає життя самого Фернандо, тут темряву, в якій він жив. Хрест на темному фоні – це Хрест людини від Бога, який вона повинна пронести через усе життя з любов'ю до Голготи. Ісус просить усіх нас, щоб ми не боялися його нести, не боялися просити щось у Нього, бо Він вислуховує всі прохання. Спаситель закликає сміливо брати свій хрест і йти за Ним. Нам потрібно навчитися просити по-справжньому.

На Хресті ікони ми бачимо полоски: жовту та червону. Жовтий колір символізує любов Ісуса, яку Він вилив на Фернандо через його дружину. Червоний – це Боже Милосердя, яке Господь вилив на нього. Червоні троянди на іконі повинні нагадувати Фернандо про першу з'яву Марії та ніжний запах троянд. Білий одяг символізує непорочність Діви Марії, а її складені до молитви руки – те, що Вона постійно молить-

ся за нас, грішних. Зверху ікони є надпис: *“Майте лише довіру до Мого Сина, Ісуса”*.

На жаль, зараз багато людей втратило довіру до Ісуса. Простять у Нього, але одночасно і не вірять Йому.

Я закликаю всіх до щирої молитви, прощення, любові Бога понад усе... Місія цієї ікони Матері Божої Милостивого Захисту – пробудження довіри людей до Бога і припинення абортів на Землі”.

Анна

Молитва до Матері Божої Милостивого Захисту

О Пречиста Діво Маріє, я схиляюся перед Твоїм Найсвятішим Серцем, що було втіхою та відпочинком для Бога, Серцем, сповненим покорі, чистоти та Божественної Любові. Я, нещасний(на) грішник(ця), прибігаю до Тебе серцем грішним та зраним. О Милосердна Мати, не відвернися від мене в моїй потребі: поглянь на мене з ласкою та допоможи мені. Я не прошу багатства, почесностей чи благ земних. Я шукаю лише милості Божої, з любов'ю до Твого Сина, сповнення Його Волі і приходу Царства Небесного в любові до Нього. Мати, не відштовхни мене. Неустанно молися за мене, поки не побачиш мене в безпеці у Небі біля Твоїх ніг, де я благословлятиму Тебе і дякуватиму Тобі вічно. Амінь.

Матеріали підготував
Йосиф Воробець

Діти Непорочної

ВО ІМ'Я ОТЦЯ, І СИНА, І СВЯТОГО ДУХА!

1. Як визволитися біснуватим від насильства диявола?

2. Як визволитися від опанування грішними звичками (пияцтво, наркоманія, паління, онанізм, порнографія, блуд, гра у карти тощо)?

Вплив диявола на людину є двояким. Диявол може з допущення Божого безпосередньо вселитися (ввійти) в людину. В такому стані вона повністю підкоряється йому. Деякі гріхи, які людина поповнює систематично, з якими вона не бореться, переростають у пристрасть і роблять її залежною від неї. В такому випадку диявол повністю не контролює людину, її контролює пристрасть. Диявол послуговується пристрастями, щоб в майбутньому через них очорнити, забруднити душу людини, зробити її чорною від гріхів і вселитися в неї.

Відповідати на ці питання почнемо з другого запитання. Онанізм, блуд, потяг до порнографії – три причини, через які ці гріхи захоплюють людину. Перша причина – природний потяг людини до іншої статі. Друга – неправильне виховання дітей. Третя причина – гордість і осудження.

1) Розглянемо першу причину – природний потяг людини до іншої статі. Ним може послуговуватися диявол. Через засоби масової інформації, через ненажерливість, багатоспання він посилює, розпалює в людині цей потяг іще більше. До речі, сучасні газети, радіо і телебачення, книгодрукування уже давно служать сатані, тому що пропагують нечистоту, ворожіння, сатанізм.

2) Перейдемо до розгляду другої причини – неправильного виховання в сім'ї. Майже всі батьки роблять велику помилку, коли їхні діти стають підлітками, вони починають скупо виявляти свої почуття до них. Така поведінка батьків може штовхнути дітей, обділених цією любов'ю, шукати її деінде (наприклад, у дошлюбних стосунках). Незважаючи на вік, кожна людина, а тим більше дитина, хоче чути слова: “Ти мені дорога!”. “Я ціную тебе”. ...Я люблю тебе не за твої успіхи чи таланти, а за те, що ти – моя дитина”.

Третя причина – гордість й осудження. Святі Отці кажуть: “Гордість і осудження – матір нечистоти”.

Як боротися з першою причиною? Насамперед, зважаючи на здоров'я, дотримуватися посту. Піст, піст і ще раз піст. Звичайно, йдеться про піст черева. Проте не треба забувати і про піст для очей (наприклад, телевізор), піст для язика (обмови, осудження). Окрім того, і це найголовніше, всю надію на спасіння покладати на Господа Бога. Щиро молитися про зцілення від пристрасті, завжди лягати спати, тримаючи в руках свій нагрудний хрестик або інше Розп'яття. Якщо боротьба буде дуже сильною, то лягти на підлогу

у вигляді Святого Хреста і молитися: “Господи Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене, грішного”. “Господи Ісусе Христе, порятуй мене, недостойного” або “Під Твою милість прибігаємо...”, “Пресвята Богородице, спаси нас!” Після такого бою диявол відступить, але не надовго. Святі Отці вчать: “До кінця життя не можна покладатися на своє тіло і його спокійний стан”. Диявол може завдати удару тоді, коли цього найменше очікуєш. Пам’ятай: життя – це боротьба за спасіння своєї душі. Завжди будь готовий до цієї боротьби. Ніколи не треба падати духом. Ісус бачить, що ти борешся. Пам’ятай: найголовніше – це покласти всю свою надію на Ісуса. Диявол, щоб перемогти тебе гордістю, може навіювати тобі думку про те, що ти переміг його. Але ти кажи: “Я є грішним і нічого доброго в житті не зробив, а здолав тебе не я, а Спаситель наш Ісус Христос завдяки молитвам Пресвятої Богородиці й усіх святих, які молилися за мене, грішного”.

Як боротися з другою причиною? Якщо ти вже доросла людина, а в дитинстві не відчував рівного ставлення до себе з боку батьків, то тепер не треба падати духом. Знай і радій з того, що Бог любить тебе і дорожить тобою, і ти для Нього – найцінніший, як і всі інші люди. Він любить тебе таким, яким ти є зараз. Бог любить грішника і хоче його спасти. Божя любов настільки велика до тебе, що Він хоче, щоб ти очистився від усякої скверни плоті й духа. І якщо в твоєму житті зустрічаються біди, випробовування, пам’ятай, що Господь посилає їх тобі для твого внутрішнього очищення. Не сумуй. Радій, що знаєш: Бог тебе ніколи не покине. На жаль, чим дорослішими стають діти, тим менше ніжності вони отримують від своїх батьків. 50 відсотків матерів називають своїх дітей-п’ятикласників ніжними словами і всього 32 відсотків матерів називають так своїх дітей, коли вони стають дев’ятикласниками. Гірка іронія полягає в тому, що, незважаючи на те, що дитина вступає в підлітковий вік, у неї починає вироблятися свій світогляд, вона намагається віднайти свої ідеали, здобути самоповагу. І саме в цей період вона отримує дуже мало батьківської любові.

Перейдемо до третьої причини, через яку люди стають залежними від гріхів-пристрастей. Це –

гордість (гординя/пиха/пихатість). Осудження. Чому виникає гордість? Людина не зауважує своєї гріховності, своїх гріхів. А якщо людина не бачить себе, свого стану, не відчуває своєї хвороби – гріха, вона починає оцінювати себе, свою душу не за стандартами Божого Слова. І починає казати: “Я – не такий, як...” або: “Я би такого ніколи не зробив”. А це і є осуд. Чому Богові такий огидний осуд? Бо зараз не час осуду, не час, коли треба судити. Зараз час Божого Милосердя. Тому й Ісус закликав Своїх послідовників: “Будьте милосердні, як і Отець ваш Небесний милосердний”. Треба добре знати Боже Слово, науку Святих Отців Церкви, а ще треба просити, щоб Господь Бог послав світло духовне через Святого Духа і ми могли побачити реальний стан своєї душі. А коли ми його побачимо, то будемо бажати лише одного – Божого Милосердя до нас, грішників. Нам уже не буде чим гордитися, а якщо когось і потрібно осуджувати, то починати слід з себе. Бог дає нам дуже чітку формулу спасіння: “Не суди, то не будеш судимим”. Іншими словами, Бог пропонує нам бути милосердними, пропонує

стати адвокатами кожного грішника перед Ним. Якщо так будемо чинити, то тоді й Ісус буде нашим адвокатом перед Богом Отцем на останньому суді. Ми повинні не тільки казати: “Я вибачив, нехай Бог йому вибачить”. Ми мусимо докласти зусилля, щоби Бог вибачив нашому кривдникові. Які зусилля? Молитву: *“Господи, прости їм (йому), бо не знають, що роблять, не вважай це гріхом, бо і я не вважаю, що мене скривдили”*.

Що насамперед потрібно протиставити проти гордості? Звичайно, покору. Проте диявол настільки підступний, що навіть у покору може ввести гордість. Наприклад: “Я підкоряюся тому, що боюся. Я підкоряюся тому, що це мені вигідно. Я підкоряюся тому, що отримую задоволення від свого покірливого вчинку”. Такої покорі не достатньо, щоби спастися. Потрібно чогось більшого. Чого? Святі Отці вчать: “Треба смиренної мудрості. А зі смиренної мудрості буде правдива покора”. Що таке смиренна мудрість? Це, коли людина смиренно, покірно думає про саму себе: “Я є нещасний грішник. Духовних подвигів ніяких не маю, добрих діл також. Бо коли щось добре роблю, то, якщо і не очікую похвали, але задоволений самим собою”. А Христос учив: “Нехай ваша ліва рука не знає, що робить права”. А ще казав Христос: “Коли зробите все, що Я вам заповідав, кажіть: “Ми не зробили нічого особливого, але тільки те, що мали зробити”. Отож, віднині – я грішник. Чи зможу сказати разом з євангельським юнаком: “Усі ці заповіді зберіг я змалку”. Не можу. “Злі биша дні мої”. Погані, грішні були дні життя мого. Тому тепер за гріхи свої приймаю все із радістю. Образи, наклепи, висміювання, приниження, кривди, хвороби, несправедливості. Смиренна мудрість каже: “Я за свої гріхи повинен ще не так терпіти і все те, що зараз відбувається зі мною, є ликами Отця Небесного, даними мені, щоби лікувати мою гордість, зарозумілість”. Святий апостол Павло написав у посланні до Євреїв: “Бог, кого любить, того карає, б’є всякого сина, якого примічає”. Нехай ці слова будуть нам потіхою. Отже, згадавши свої гріхи, а насамперед свою велику гордість, яка спричинила стільки сварок, образ у житті багатьох людей, кого мені тепер осуджувати? Всі ці люди, які зараз

здають мені образи, зневажають, переслідують мене, ні, вони – не вороги мені. Вони, мої добродії. Я повинен молитися за них до Бога, щоб Він благословив їх, бо вони, спричиняючи мені лихо, лікують мою гордість. Так повинен вважати християнин, який хоче отримати благодать, котра конче потрібна, щоб спастися від гріхів-пристрастей.

А може, моє тіло страждає від хворіб? Яку маю тут потіху? Пригадую собі, скільки разів це тіло задовольняло пристрасті і похоті, їло стільки, скільки вміщалося їжі, спало стільки, скільки хотіло, купалося в тілесних задоволеннях і стогнало, що не може постити. То чи маю я зараз дивуватися, що хворію? На жаль, сьогодні багато людей не те, що постити, а навіть стримуватися під час посту не бажають. Сьогодні тема посту в кращому випадку може викликати сміх, в гіршому – роздратування. Утім піст – це не гамівна сорочка, це – спосіб життя. Християнин, який з гідністю несе на собі й у собі знак Хреста, котрий отримав у Святому Хрещенні, завжди перебуває у пості. Не тільки у пості черева, а найголовніше, у пості від світу. Що про нього каже Святе Письмо? Перше послання Івана, другий розділ, 15-16 вірші: “Не любіть світу, ні того, що у світі. Коли хтось любить світ, в тому немає любові Отця; бо все, що у світі, – пожадливість тіла, пожадливість очей і гордіня життя, – не від Отця, а від світу”. Треба зазначити, що слово “світ” означає пристрасті й те, що їх розпалює. Святий апостол Павло в першому посланні в другому розділі, 11-му вірші, каже: “Молю вас, любі, як чужоземців і перехожих, щоб ви стримувалися від пожадливості тіла, які проти душі воюють”. Не дивно, що диявол боїться посту, бо ще Христос казав, що піст і молитва – це зброя проти найсильніших демонів. Отож, смирімося перед образами, висміюваннями, приниженнями, хворобами. Але ніколи не смиряймося, щоб бути підлабузниками, мати з того якусь користь. Смиряймося і намагаймося приборкувати тіло і його пожадливість, бо вони, як каже Св. Ап. Павло, воюють проти душі.

Тепер поговоримо про такі пристрасті: *пияцтво, наркоманію, паління*. Причинами пияцтва можуть бути:

1. Родове прокляття, осудження, аборти, виготовлення і продаж алкогольних напоїв, ходіння до ворожок і екстрасенсів, недотримання постів і пісних днів: середи і п'ятниці.

2. Погані стосунки в шлюбі.

Ті самі причини спричиняють наркоманію. Які причини пристрасті до паління? Їх декілька. На них застанемось іншим разом. Якщо говорити про шляхи подолання, то це – піст і вживання свяченої води, коли хочеться палити. Підняття рук догори з молитвою “Господи Ісусе, допоможи мені, ісціли мене, грішника” або “Мати Божа, моли Свого Сина за мене, грішного”.

Що стосується гри в карти, то треба знати, що карти є прокляті, тому що видумані за намовою диявола для осміювання і зневажання Страстей Христових. На картах зображений

Святий Хрест, Серце Христове, піка і бубна – спис і губка, які використовували під час страти Ісуса Христа, нашого Спасителя. Що роблять ті, які грають у карти? Беруть карту із зображенням Хреста і кидають її, отже, і Хрест. Диявол радіє. Кожен, хто має карти вдома, повинен спалити їх і висповідатися. Кожен, хто грає в карти, тримаючи їх у руках, у комп'ютері, в казино, той важко грішить.

Хто вже не може самостійно позбутися цієї пристрасті, нехай багато молиться, читає Святе Письмо, тримає в руках і відмовляє святу вервицю, робить свяченою олією знак Святого Хреста на руках, просить молитися за нього і подає милостиню. Найголовніше, що повинна зробити людина, яка опанована цими та іншими пристрастями, це благочестиво висповідатися. Найбільше боїться диявол, коли його виявляють.

Добре підготуватися до Святої Сповіді допоможе серйозний іспит сумління. Часто сповідайтеся і причащайтеся, бійтеся затаїти гріх у сповіді. Якщо диявола виявляють, то він прагне, щоб у людину вселився сором визнати всі гріхи. І якщо людина соромиться визнати свої гріхи, то дуже важко грішити. І це може стати причиною вселення диявола в людину. Треба встидатися грішити, а не сповідатися. Дуже погано, коли хтось хворіє (пристрасті – це ті самі хвороби, тільки душевні) та ще й осуджує інших, таких же хворих (грішників). Якщо хочеш вилікуватися, спаситися, кажи: “Всі люди – вищі, кращі, поблажливіші, чесніші, добріші, ніж я. Я найгірший”. А себе вважай не достойним будь-якого осудження, висміювання, приниження від людей.

А ось причини безпосереднього входження диявола в людину:

1. Атеїзм, перебування в комуністичній партії, наруга над Господом Богом або християнськими святими.
2. Святкування 8 Березня, влаштування всяких веселих забав у заборонений час (піст).
3. Слухання рок-музики.
4. Створення кумирів у музиці, спорті, мистецтві.
5. Ходіння до ворожок, віщунів, екстрасенсів, читання книг з магії, сонників.
6. Віра в астрологію.
7. Гра в карти.
8. Перегляд телевізійних передач з елементами сатанинської, блудної пропаганди.
9. Життя в блуді або перелюбі.
10. Неповага, виявлення непослуху батькам, ображання батьків.
11. Обмови, осудження, наклепи, висміювання, особливо єпископів та священиків.
12. Непримиренність, злопам'ятність.
13. Гордість.
14. Затаювання гріха під час Св. Сповіді.

Звичайно, зараз неможливо детально проаналізувати всі ці причини. Тепер я в декількох словах хочу застановитися на одній із них. Це – рок-музика. Як колишній музикант, який сам писав музику (і рок-музику також), можу стверджувати: безвинного року не буває. Якщо хтось стверджує, що рок-музика не завжди приносить шкоду, той, напевне, вже втратив межу між

святим та грішним. Виникає запитання: як допомогти тому, хто страждає? Насамперед, як і в попередньому випадку, насамперед допомагає добра сповідь, молитва, піст, якщо це можливо для біснுவатого. Добре було б, якби вся родина приступила до Св. Сповіді та Св. Причастя. Часто кропіть хату Свяченою Водою. Потрібно, щоб у хаті, бодай в одній кімнаті, було Розп'яття. Можете поїхати на молитву до о. Василя Вороновського у Львів або до о. Григорія Планчака у с. Колодіївку Тернопільської області. Ці отці мають силу і дар від Господа Бога лікувати молитвою і виганяти диявола. Добре поїхати у Страдч, поїхати до Львова і помолитися біля мощей Блаженного Миколая Чарнецького або в Ужгороді біля мощей Блаженного Теодора Ромжі.

В одному селі, 8 років тому, трапився такий випадок. У дівчинку вселився диявол. Батьки повели дівчинку до монастиря. Монахи нічим не могли зарадити. Односельчани вирішили цілодобово молитися за неї Псалтир. Сатана був переможений, біс вийшов. Згодом дівчинка щасливо вийшла заміж.

Ніколи не втрачайте віру. Кайтеся, моліться, постіть, покутуйте. Багато плачте над собою. Читайте Святе Письмо і книги Святих Отців Церкви. Пам'ятайте, чим більше ви страждаєте, тим ближче до вас перебуває Ісус. Він любить вас. Смиряйтеся перед кожним, **нікого** не осуджуйте. Пам'ятайте: людей змінюють не наші поради, а Божя ласка, благодать. Отож, моліться за тих, кому бажаєте змін. Тих же, кого опанували пристрасті, не сваріть, співчуйте їм. Не дивуйтеся їхнім гріхам. Коли будете дивуватися гріховності інших, невдовзі ви робитимете те ж саме. У народі кажуть: “Що бачиш на ближньому – чекай на собі”.

Пийте свячену воду, намащуйте хворі місця свяченою олією, благословляйте знаком хреста своїх дітей, чоловіків, жінок. Благословляйте, а не проклинайте. Боріться один за одного. Прощайте всім і Бог простить вам все.

Завжди пам'ятайте, що Ісус – Господь, твій Батько, а “тим, які люблять Бога, – покликаним за Його постановою, усе співдіє на добро”.

о. Олександр Прожегач

І СЛАВА БОГОВІ ВО ВИШНІХ

Святий Ангелику

Святий Ангелику,
Божий світильнику,
В опіку душеньку тобі даю,
Ти борони мене, ти хорони мене
Від злого ворога, що жде мене.

Від злого ворога, від злого, лютого,
Що хоче душеньку мою згубить,
Ти борони мене, ти хорони мене,
Вкажи мені Господню путь.

Святий Ангелику, Божий світильнику,
Тобі я рученьку свою даю,
Через життя моє,
Веди, веди мене
До Бога Вишнього, що жде мене.

Прийдімо до Ісуса

До храму Святого
Я тихенько ввійду,
Впаду на коліна,
Зронивши сльозу.
Відкрию серце
Й долоні складу,
І щиро промовлю
Молитву святу.

З Кивота на мене
Ісус споглядає,
І радо приймає
Молитву мою.
Він щиро мене
Благословляє
І ніжно шепоче: "Тебе Я люблю".

Прийдімо до Ісуса,
Відкриймо серденька:
Хай ласка Господня
З любов'ю зійде
І Всесвіт Христовий
Із квітів любові
У душах наших
Хай вічно цвіте.

* * *

Я образ Божий пригортаю,
З Ісусом любим розмовляю,
Тулюся серцем і устами,
Змиваючи гріхи сльозами:

"О мій Ісусе, Боже милий,
Ти всі віки є милостивий,
Прости гріхи мої, благаю,
Життя нове я починаю".

"О Мати Божа, рідна нене,
Поглянь ласкаво Ти на мене,
Почуй мольби мої
В часі покутного страждання".

Як легко й мило мені стало:
Любов'ю серце запалало,
Відкрилася душа для Бога,
Де смуток був й одна тривога.

Діти Непорочної

Я образ Божий пригортаю,
До нього серцем припадаю,
Як те ягня, що віднайшлося,
Й у руках Божих лиш спаслося.

* * *

Вдивляюсь так пильно очима
В небесну я синь голубу,
Так хочу побачити Бога,
Якого так щиро люблю.
І в серці я відчула розраду
І відповідь Божу святу:
“Не тільки у небі, дитинко,
А й в серці твоїм Я живу.
Хто вірить, надіється й любить,
Хто хрест свій за Мене несе,
Того не покину ніколи,
Той грішную душу спасе”.

* * *

Я закликаю Вас усіх:
Вбачайте образ Божий в ближніх,
Бо то є щастя на землі
І слава Богові во вишніх.

Я дуже прошу вас: мовчіть,
Уста закривши молитвами,
Коли спокуса нелюдська
Прийде знущатися над вами,

Коли образа серце їсть,
З очей видушуючи сльози,
Ви боржникові все простіть:
Йому ж бо засуд вже готовий.

Пашкуцька Ірина

* * *

Як Твоим яслям подошла...
Тебя в них уложила Мать Твоя.
О, мой Иисус! Я слов не нахожу,
Что не было другого места для Тебя.

Но все равно я радуюсь Тебе!
Мне плакать хочется от счастья.
В Рождественскую ночь пришел ко мне,
Уберегая от душевного несчастья.

Ручонками нас хочет всех обнять.
Я знаю, для чего родился, Боже!
Не хочешь, чтоб народ Твой мог еще страдать
И чтобы не могла страдать я тоже!

Для этого так нужно мало!
Чтоб люди по законам жили все,
Чтоб от грехов душа не уставала, –
Приходим все за помощью к Тебе.

И я пришла с порожними руками!
Не принесла Иисусу ничего.
И лишь молитву я шепчу устами:
“О, Отче, Отче, Ты прости меня за все!”

Світлана Пастернак

* * *

Где высь небес струится синевою,
Где пред тобою встанет древний город,
Пылает ной мощенной мостовой –
Крест Архикафедрального Собора.

Я не войду – влечу: я окрылен,
И от любой подпорки и опоры
Я в равной степени сегодня удален
И чужды мне земные коридоры.

Здесь ангелы слетели в бранный мир
И навсегда застыли в золоте и свете,
Здесь легкие ласкает эликсир,
Настоянных на ладане столетий.

Впиталось время в каменную суть,
Набросив сетку трещин на фигуры,
Но я не зря проделал этот путь:
Он ждал меня – Собор Святого Юра.

Пусть годы точат камень древних стен,
Копьем пробито дьяволово брюхо,
И ничего не надо мне взамен –
Отца, и Сына, и Святого Духа.

*Михайло Матієвський,
м. Південно-Українськ,
Миколаївська обл.*

ЛИСТИ ЧИТАЧІВ

СЛАВА ІСУСУ ХРИСТУ!

Якось, коли фарисеї дружно осуджували Ісуса, “озвався до них Никодим... “Чи дозволяє наш закон засуджувати чоловіка, не вислухавши його...?” Останнім часом у багатьох релігійних виданнях, ніби на чиєсь замовлення, можна було прочитати статті, спрямовані проти Отців Василіян з Підгірців. На жаль, автори, мабуть забули, що очорнення є гріхом, і подавали багато неправдивої інформації та різних припущень, які були не на користь вищезгаданих отців. На кожну статтю підгорецькі священники надсилали відповіді, які чомусь не друкували. Писали листи на захист отців й обурені неправдивою інформацією читачі, але їхніх звернень також ніхто не забажав опублікувати. Один з таких листів написали і ми, миколаївська молитовна спільнота, у відповідь на статтю в “Арці”, якій чомусь вигідніше друкувати припущення, ніж свідчення очевидців. Тому ми вирішили написати в журнал “Діти Непорочної” з надією, що Ви допоможете нам відстояти правду. Подаємо цей лист.

Шановна редакціє газети “Арка”. Цей лист спонукала нас написати стаття Юрія Підлісного “Вівці на заклання, чи вовки в овечих шкірах?” про ОО. Василіян з Підгорецького монастиря, надрукована у шостому номері “Арки”. Оскільки наша спільнота є плодом діяльності підгорецьких отців, і ми особисто знайомі з ними, то хочемо надати читачеві правдиву інформацію про вищезгаданих священників, як кажуть, з перших рук, у відповідь на статтю Юрія Підлісного. Заступаючись за підгорецьких отців, ми відстоюємо і наше право на чисту віру. Наш обов’язок перед Церквою, яка вимагає від кожного з нас чесності й невідступності, – виступити на підтримку цих монахів. Ми відстоюємо право священників із Підгірців служити Богові в лоні нашої Церкви, яку зсередини роз’їдає фарисейство та псевдопокор, проти яких отці ведуть непримиренну боротьбу.

Уже в першому абзаці автор наголошує на тому, що “ОО. Василіяни з Підгірців – це отці з ліквідованої чеської делегатури, які через певні дисциплінарні моменти мусили покинути територію Чехії...” Читач, очевидно, замислився, що ж то за такі священники, що в них постійно якісь проблеми, спочатку в Чехії, тепер – в Україні. Але ж хіба не мали проблем святі Кирило і Методій, яким німецька духовна влада пхала палки в колеса, забороняючи впроваджувати богослужіння слов’янськими мовами; св. Бенедикт з братами зі свого ж монастиря, які подали йому чашу з отруєним вином; або св. Грінйон де Монтфорт, якому єпископи постійно забороняли проповідувати і який

через це змушений був постійно переходити з місця на місце? Чи ж не написано: “Та й усі, що побожно хочуть жити у Христі Ісусі, будуть переслідувані” (II Тим. 3, 12).

Хіба ж застаріли слова Святого Писання: “Слуга не більший від пана свого. Переслідували Мене – переслідуватимуть і вас”. (Ів. 15, 20).

Що ж до підгорецьких отців, то автору, якщо вже зачепив тему “дисциплінарних моментів”, слід було конкретизувати, що то за моменти. А “моменти” були такі: у Греко Католицькій Церкві у Чехії переважна більшість вірних – це українці, які, звичайно, хочуть мати свою УГКЦ в Чеській республіці. Підгорецькі отці, які спочатку служили в Чехії, стали на захист інтересів української громади. Це спричинило конфлікт між отцями і духовною владою Чехії. Отців Василіян відіслали до України, а одного – до Англії. Отож підгорецькі священники наслідують приклад Ісуса, який був терпеливий до грішників, але одночасно прилюдно критикував книжників і фарисеїв, які відвертали народ від правдивого пізнання Бога. Святі Отці Церкви навчають, що тільки у двох випадках можна говорити погане про людину: коли потрібно порадитися, як виправити людину, і коли потрібно застерегти інших від неправдивої науки. А з історії Церкви відомо, що не завжди правими були ті, що займали великі посади в Церкві. Врешті, на цей закид отці ще задалегідь відповіли в брошурці “ГОЛГОТА УГКЦ 1946- 2006”: “На питання, яким правом ми критикуємо Верховного Архієпископа, відповідаємо. Це є східна традиція. Монахи мають повинність совісти напаминати помилки єпископа (наприклад, монахи в Греції)”.

У Каноні Церковного Права сказано: “15, § 2. Вірні вільно можуть виявляти Пастирям Церкви свої потреби, особливо духовні, а також свої побажання.

§3. Відповідно до своїх знань, компетенцій і здібностей, якими відзначаються, вони (вірні) мають право, а іноді навіть обов’язок, виявляти Пастирям Церкви свою думку в справах, які стосуються добра Церкви, і, зберігаючи непорушність віри і звичаїв та пошану до Пастирів, а також, зважаючи на спільну користь і гідність осіб, ознайомлювати з нею інших вірних”. Хіба ж скористатися своїм канонічним правом є бунтом чи непослухом? Для чого ж тоді укладалися канони?

Коли первосвященники, заборонили апостолам проповідувати, учні Христові сказали: “Чи воно справедливо перед Богом вас більше слухати, ніж Бога, – розсудіть!” (Ді. 4, 19).

Що ж до Івана Хрестителя, Катерини Сієнської чи апостола Павла, то отці цілком не прирівнюють себе до них, а навпаки, беруть з них приклад. Отож ми

запитуємо п. Підлісного: “З кого ж отцям брати приклад, з Ірода, Нерона і Гітлера?”

Далі Ю. Підлісний з’ясовує, чи хочуть отці створити секту. Чому ж він не зауважує, що в своїх листах підгорецькі отці наголошують на повній єдності зі Святішим Отцем? Чи могли б вони, бажаючи відірвати своїх духовних дітей від Церкви, навчати їх вірності Римському Папі?

Якби автор перед написанням статті хоч трохи поспілкувався з отцями, мабуть, у нього не виникло б таких сумнівів. А ми, на відміну від Підлісного, часто спілкуємося з ними, тому хочемо навести ще декілька фраз, які доводять, що ніякої секти вони створювати не планують.

Наприклад, говорячи про Церкву, вони казали, що діяльність протестантів абсолютно протилежна діяльності Католицької Церкви, наголошуючи: “Якщо б нас екскомунікували з Церкви, ви не повинні йти за нами, але перебувати в Церкві”. Отці наполегливо вчать визнавати вчення Соборів Церкви на відміну від лефевристів, які відкинули вчення Другого Ватиканського Собору.

На запитання однієї людини про обов’язковість перебування в лоні Церкви, один з отців відповів: “Якщо б я вийшов з Церкви, я б вчинив важкий, непоправний гріх”. Така відповідь утвердила віру цієї людини у важливість вірності Апостольському Престолу.

Також автор зазначає, що “... в листах дуже багато зла і вимальовується дуже специфічна картина світу: є світ чорний – це усі, хто не поділяє думки авторів і тому мусить каятися або горіти в пеклі...”. Щодо пекла, то автор, мабуть, спеціально “намалював” таку картину. Наприклад у нас, які читали книжку і листи отців та постійно спілкувалися з ними, не склалося таке враження. Навпаки, ми чули від отців, що думки можуть бути різними, але, щодо правд віри, не може бути ні кроку вправо чи вліво, а слід непохитно дотримуватися їх. Також слід пояснити, чому отці, про яких іде мова, протестують проти православному патріарха.

Звідки ми будемо знати, куди поведе Церкву православний патріарх, який до того не жив вірою в примат наступника св. Петра, в його непомильність, навіть якщо перед об’єднанням він не виступатиме проти поєднання з Римом?

Святе Письмо навчає, як розрізняти правдивих і фальшивих пророків: “Немає доброго дерева, що родило б плід поганий, ані дерева поганого, що родило б плід добрий. Кожне бо дерево за своїм власним плодом пізнається...” (Лк. 6, 44, 45).

Отож, щоб не заглиблюватися більше в церковні справи, краще опишемо плоди нашої співпраці з підгорецькими отцями.

Ми, миколаївська спільнота, беремо постійну участь у молитовній боротьбі за Україну, Церкву, парафію. У

березні цього року ми відмовляли безперервну молитву за добрі вибори. Також наша спільнота підтримує духовно молодь, молоді подружжя, щотижня молитесь за хворих у лікарняній капличці. Також ми вчимося євангелізувати людей: на роботі, на духовних зустрічах, в компанії друзів – усюди стараємося нести Ісуса людям. У спільноті Господь показує нам наші немочі та гріхи, швидше виліковує від злих нахилів. Через спільноту Ісус наворачтає людей, навчає нас, що Він є Той, Хто звільняє від пригнічення, депресії, а головне, від гріха і його наслідку – духовної смерті.

Один чоловік зі спільноти розповідав, що, як тільки ми почали збиратися, він у кожному бачив якусь ваду, але якось задав запитання: “А яким я є в очах інших людей, в очах Бога?” І відтоді йому перехотілося когось осуджувати.

Молодий хлопець через спільноту пізнав Ісуса: кілька разів поїхав у Підгірці й після підготовки охрестився.

Троє людей, які перед приходом у спільноту, через незадоволення своїм духовним життям, побували у протестантських спільнотах, тепер про це і не згадують.

Чоловік, який “ревню служив Господу”, після реколекцій у Підгірцях усвідомив свою гордість, зрозумів, що не він робить щось для Ісуса, а Ісус стражданнями відкупив його від гріха, а він “усього лише непотрібний слуга: робить те, що має робити”. Через життя в спільноті навчився прислухатися до думки інших, учитися свідчити про Ісуса.

Інший, розчарований у Церкві, житті, ні про що не говорив, тільки про кінець світу, поганих священиків, поганих людей тощо, майже рік не приступав до сповіді. Після реколекцій і кількох зустрічей з отцями віднайшов радість у житті, почав регулярно приступати до сповіді та Причастя.

І фактично кожен член спільноти, який був лише католиком для галочки, вже пережив особисту зустріч з Ісусом. Ми припинили осуджувати всіх, окрім себе, поступово почали усвідомлювати свої гріхи!

Наприкінці, хочемо б порадити автору статті: “Не пишіть з чужих слів, а поїдьте у Підгірці, візьміть участь у Службі Божій, у тій холодній церкві, яку не опалюють, поспілкуйтеся з отцями, послухайте, що кажуть люди – і тоді, мабуть, зміниться ваша думка про отців, про яких ви так різко відізналися.

Андрій Кобрин,

Василь Кучменда, Микола Самчук

* * *

“Шановна редакціє! Щоразу, коли приїжджаю до Страдча на прощу, радію, що про це святе місце поширюється щораз більший розголос та слава. Нарешті ми дочекалися завершення побудови цілої Кальварії у фігурах. Я розмовляла з багатьма людьми, які здійснили

*Матір Божя
Нерушимої Стіни
(Київ, Софія)*

*Матір Божя
Нерушимої Стіни
(Страдч, Львівська обл.)*

*Матір Божя Нерушимої Стіни
(барельєф, Страдч, Львівська обл.,
скульптор Ю. Савко, 2006)*

паломництва до Люрду, Фатіми, Меджугор'я, Пацлави. Усі вони твердять, що Страдецька Кальварія є неповторна. Цю неповторність зумовлює не лише глибока молитовна духовність самої Хресної Дороги, особливість практикування молитви до Отця Небесного через Рани, Кров, Серце, Голову, Хрест, Терня Ісуса за посередництвом терплячих душ із Чистилища, але й наявність на кожній стації фігур, які допомагають глибше сприйняти терпіння Спасителя і Марії. Жаль, що на Хресній Дорозі не поставили XI стацію "Поцілунок Миру." Я читала книжку с. Йосифи Менендес "Поклик Любові". У ній вона описує цю подію із життя Спасителя, яку бачила під час візії. Вражаючи за змістом і значенням сцена.

Недавно мені пощастило знову відвідати це святе місце і побачити на новозбудованій капличці барельєф Матері Божої Нерушимої Стіни. Я довго стояла біля каплички, молилася, лобувалася прекрасним образом Матері Божої, такої юної, чистої та сильної. Напевно, художник, коли створював цей образ, використав народні передання про трагічну подію у Страдчі в 13ст., бо плащ Марії розпростертий, щоб захистити усіх нас від наших смертельних ворогів. Ціла постать Марії така легка, небесна, неначе вона застигла у польоті над землею. Тепер навіть важко уявити, що цього барельєфу не було би на капличці. У неділю, 10 грудня, парох о. Іван Колтун своїми руками мав освятити цей барельєф. Вірю, що за посередництвом його молитви цей пам'ятник буде освячено і він служитиме нашому народові у пізнанні любові Марії до всіх нас.

*З повагою, М. Дрозд
Івано-Франківська область*

* * *

7 серпня 2004 року відбулося довгоочікуване торжество освячення храму Бога Отця Милосердного. Новий храм воістину став архітектурною пам'яткою нашого міста.

Трохи історії... Апостольське благословення Святішого Отця

Особлива сторінка в історії римо-католицької громади Запоріжжя була відкрита після апостольського благословення Святішого Отця Івана Павла II і стала тим світлом, благодатним променем, який щедро осяяв і освятив шлях до зведення храму Бога Отця Милосердного.

У квітні 1997 року о. Ян Собило, настоятель римо-католицької общини м. Запоріжжя, був на аудієнції у Папи Івана Павла II, який передав своє благословення цілому Запоріжжю, а наприкінці року о. Ян звернувся до міської влади з проханням виділити ділянку землі під будівництво храму. Питання вирішили позитивно.

5 квітня 1998 року, у Вербну Неділю, єпископ Станіслав Падевський освятив землю під будівництво храму в центрі міста Запоріжжя.

Святіший Отець і далі приділяв увагу парафії. 7 грудня 1998 року Папа Іван Павло II освятив кутовий камінь, узятий із основи Базиліки Святого Апостола Петра в Римі. 7 жовтня 1999 року, у перший четвер місяця, в честь Матері Божої Святої Вервиці, за участю єпископів і священників, православних, католицьких, а також інших християнських конфесій, він був

закладений у стіну Храму Бога Отця, який зводили. Урочисту Літургію очолював єпископ Леонід Дубравський.

20 лютого 2000 року Іван Павло II запросив на обід єпископа Леоніда Дубравського й отця Яна Собила. Наприкінці обіду Папа поблагословив будівництво храму Бога Отця Милосердного й поставив свій підпис під проектом будівництва.

Така славна передісторія будівництва римо-католицького храму на запорізькій землі.

Освячення

Храм Бога Отця належить до основного західного архітектурного типу церков – базиліку (у перекладі з грец. Basilica – “царський гротик”): прямокутну будівлю, розділену всередині рядами колон і стовпів на непарну кількість повздовжніх частин (3 нефи), які освітлюються верхніми вікнами й апсидою нішею в алтарній частині. Строгий класичний інтер’єр. Краса й гармонія ліній, утім у кожному, навіть найнезначнішій деталі інтер’єру храму, вкладена праця великої кількості людей, духовенства й світських людей, спонсорів-благочинців і парафіян Запоріжжя.

7 серпня представники Римо-Католицької Церкви зі всіх куточків України, а також Німеччини, Польщі, Італії зібралися в Запоріжжі всі разом, щоби відчутти себе одним Христовим Тілом і разом відсвяткувати знаменну подію – освячення храму Бога Отця Милосердного.

Разом з вірними прибули їхні пастирі: єпископ-ординарій Кам’янець-Подільської дієцезії Леон Максиміліан Дубравський, єпископ Одеський і Симферопольський Броніслав Бернацький, єпископ-помічник Київсько-Житомирської дієцезії Станіслав Широкоградюк, священники з Польщі, Німеччини, Італії (о. Андре д’Асаканіо й о. Антонуччі Джіованні, єпископ Донецько-Харківського екзархату УГКЦ Стефан Меньок, архієпископ Донецький і Маріупольський УПЦ Київського Патріархату Юрій Юрчик.

На урочистій церемонії були присутні Генеральний консул Республіки Польщі в Україні пан Ярослав Ксьонжек, керівництво Запорізької області й міста Запоріжжя, зокрема замісник губернатора Запорізької області В. Стрюк, перший замісник мера міста А. Панащенко.

Очолив святкове Богослужіння і здійснив обряд освячення вівтаря в храмі Бога Отця Милосердного Харківсько-Запорізький єпископ-ординарій Станіслав Падевський.

“Ми часто уявляєм і відчуваєм Бога Отця грізним, таким, якого потрібно боятися, і забуваємо, що Господь – це насамперед наш Отець, Отець Милосердний, Той, до Кого можна звернутися зі своїм болем, своїми

проблемами і Якого не потрібно боятися, – сказав владика Станіслав у проповіді, присвяченій цій незабутній події. – Нехай цей чудовий храм, храм нашого Отця, нагадає нам, що ми маємо Отця, який є Всемогутнім і Милосердним.

Ікона Бога Отця

На стіні вівтаря виділяється ікона Бога Отця, яка вражає своїми розмірами й могутнім впливом на віруючих. На ній уміщено такий надпис:

Deus – Omnipotens, Abba – Pater.

У перекладі з латинської це означає:

Бог – Всемогутній, Папа – Батько.

На іконі Бог Отець зображений без бороди, що відтворює правду віри: Бог ніколи не старіє. Він завжди був, є і буде, залишаючись незмінним. Ця ікона дозволяє побачити Бога більше, як нашого Батька, а не Суддю. Атрибути влади – корону та скіпетр – Бог Отець поклав біля Своїх ніг, лівою рукою Він притискає до грудей земну кулю, усе людство, всіх Своїх дітей, а правою рукою благословляє. Правою ногою Бог Отець робить крок назустріч нам, бажаючи ввійти в життя кожного з нас, у життя нашого міста та історію всього світу.

Тому кожен з нас, дивлячись на цю прекрасну ікону, може цілим серцем висловити свою любов Богу Отцю в короткій молитві:

ОТЧЕ МІЙ,
ОТЧЕ ДОБРИЙ,
Я ПРИСВЯЧУЮ Й ВІДДАЮ ТОБІ
СВОЄ ЖИТТЯ!

* * *

Слава Ісусу Христу!

За допомогою вашого журналу, за який я вам безмежно вдячна, хотіла б повідомити про ласку, яку отримала за посередництвом св. Юди Тадея та Пречистої Діви Марії.

Довший час у нашій сім’ї не було дітей, оскільки я мала деякі проблеми зі здоров’ям. Приблизно 2 місяці тому ми поїхали в паломницьку подорож до Люрду. Там я впродовж одного дня відмолила дев’ятницю до св. Юди Тадея і у всіх молитвах просила ласки материнства та батьківства, якщо б на те була Воля Божа. Молившись до Святого Юди Тадея, я обіцяла, що у випадку народження хлопчика, назву його церковним ім’ям Тадей. Господь вислухав мої грішні молитви, за посередництвом Пречистої Діви Марії і св. Юди Тадея, і благословив нас дітям. Хочу усім порадити звертатись з вірою і любов’ю до цього Святого, який неодмінно прийде на поміч і потішить кожного.

З повагою, Ірина М.

КОЛИ ВИ МОЛИТЕСЯ, БУДЬТЕ БЛИЗЬКИМИ ДО БОГА

“Любі діти!” І нині закликаю вас: молисься, молисься, молисься. Мої любі діти, коли ви молитесь, будьте близькими до Бога, і Він подарує вам прагнення до вічності. Це – час, коли ви можете більше говорити про Бога і більше здійснити для Нього. Тому, любі діти, не перечте собі, а дозвольте, нехай Він вас веде, змінює і входить у ваше життя. Не забувайте, що ви подорожні на шляху до вічності. Тому, мої дорогі діти, дозвольте Господеві, щоб Він провадив вас так, як веде пастух своє стадо. Дякую, що відповіли на Мій поклик!”

25 листопада 2006 р.

* * *

Благословенна Діва Марія багаторазово повторює Свій заклик, як і в попередніх посланнях тричі наголошує: “Молисься, молисься, молисься!” Вона говорить нам це, аби застерегти нас, аби вказати на важливість молитви для нашого духовного життя. Мова йде не про якусь звичайну духовну набожну вправу чи про настанову, яку хтось установив. Це не є закликом до виконання забутого звичаю. Молитва – це не духовне тренування. Молитва – це життя. Так, як наше тіло потребує повітря, їжі та інших умов для існування, так і наша душа потребує молитви. Ми знаємо: коли забуваємо про

тіло, коли не дотримуємося режиму в харчуванні, тоді наше тіло швидко стає хворим. Те саме відбувається і з душею, коли опускаємо молитву: віруси і бактерії спустошують нашу душу. Тоді людина стає податливішою до гріхів. Вона наповнюється злом, ненавистю, поганими звичками!

Марія, як мати, хоче сказати нам, що до Бога не має іншого шляху і не має інших засобів спілкування з Ним, окрім молитви. “Любі діти, коли молитесь, будьте близькими до Бога!” – говорить Вона нам. Під час молитви ми відчуваємо відгомін вічності у душі. У катех. Кат. Церкви сказано: “Зародок вічності, який носить у собі душа людини, може мати свій початок лише у Господеві”.

Лише у молитві, до якої нас невпинно закликає Марія, ми зможемо знайти джерело, аби відчуті, віднайти, пережити і втамувати спрагу, яка прихована у глибині наших душ. Лише у молитві ми зрозуміємо правдивість слів св. Павла: “Батьківщина наша на небі. І звідти ми чекаємо Ісуса Христа, Господа, як Спасителя!” (Фил. 3,20)

Вічність розпочинається не після нашої смерті. Ми – занурені у вічність. Вона вже розпочалася. Вона вартує того, аби за неї боротися щодня й обирати її. Бути вірним Святому Духові означає віднайти вічність у часі.

Молитовний досвід, який ми маємо, є обмеженістю нашої реальності. Ми спостерігаємо, як усе йде своїм шляхом. Утім після молитви ми можемо по-іншому глянути на все, по-новому. Тоді ми сповнюємося вічністю і зауважуємо, і відкриваємо цю вічність у всьому так, як пише Іван від св. Хреста: “Все, мій Боже, може змінюватися, лише аби ми трималися за Тебе. Якщо ми через молитву матимемо нашу домівку в Господеві, то ми не житимемо у змінах. Наприкінці нашого життя події відходять, а ми залишаємося осторонь. Ми перебуваємо на глибшому рівні, у Господеві, який є постійністю”.

Якщо ми назавжди обрали для себе Господа, стали на Його сторону і виступаємо проти гріхів, зла, темряви і ненависті, то ми вже перебуваємо у вічності. Ми вже тут можемо творити Царство Боже. Важливо дозволити Господеві вести нас, змінити і ввійти у наше життя. Саме до цього закликає нас і Марія.

Щиро і стримано молимося до Марії, Матері нашої і Божої, яка возвеличилася, бо повністю стала засобом у руках Божих і через Неї було здійснено великий задум. Нехай Вона навчить нас вірити і повністю віддаватися Господу і ближньому, аби і ми змогли відчуті правдивість вічності, для якої були створені.

о. Любо Куртовіч

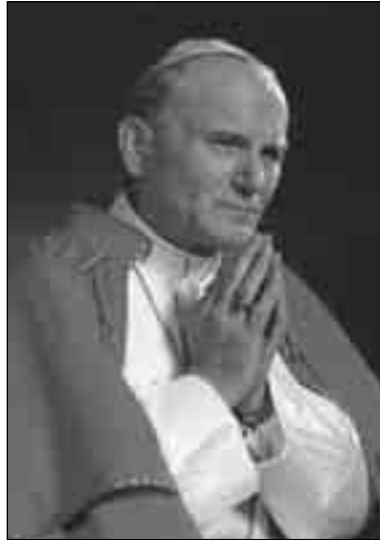
Діти Непорочної

“Я ТАКОЖ ЩОДЕННО В МОЛИТВІ ІДУ ТУДИ НА ПРОЩУ...”

Дорогий читачу! Ось уже 25 років минає з того дня, коли Пресвята Діва Марія вперше об'явилася шістьом дітям у гірському селі Меджугор'є у Хорватії.

З нагоди цього ювілею пропонуємо декілька приватних листів Святішого Отця Івана Павла II до його приятелів з Кракова, в котрих Він згадує, яке місце в його серці займало Меджугор'є...

прощу в молитві: єднаюся у молитві з усіма, хто там молиться або звідти черпає заклики до молитви. Сьогодні цей заклик зрозуміли краще. Тішуся, що нашим часам не бракує людей молитви й апостолів. (...)

Іван Павло II

Ватикан,

25 лютого 1994 року

Дороге Панство!

Дуже дякую за два листи. Пані Софія пише про Балкани. Лише тепер ліпше уявляємо Меджугор'є. Це якесь “наполягання” Матері сприймається сьогодні краще, коли

перед очима уявляємо величину небезпеки. Одночасно відповідь особливої молитви – і це людей з цілого світу – радує надією, що і тут добро переможе. Мир є можливим – такою була провідна думка дня молитв 23 січня, підготовленого спеціальною сесією у Ватикані, в якій узяв також участь Т. Мазовецький.

Можливо також завдяки цьому Європа тверезіє. У Польщі люди також тверезіють, як свідчить те, що Панство пише. Може, їм буде легше тепер погодитися з Папою, який не проголошував “перемогу демократії”, а нагадував Декалог (Десять заповідей).

Дякую теж за нагадування про Кальварію (“pol-ska Umbria”). Дякую, бо сам був з нею дуже з'єднаний. Це, може, єдина така святиня на світі.

Ще у справі приїзду групи з Вільна. Можливо, було би добре зателефонувати до о. Конрада, а також о. Станіслава. Думаю, що якісь засоби знайдуться. Буду дуже тішитися, якщо Панство колись тут з'явиться.

Говорив “Tygodnikowi”, що дуже мало тих “Подорожей по Церкві” або того, що вносив Пан Марек. Прошу також сказати Лешкові Новосільському, що буду пам'ятати про його Матір.

І це все. Пишу це з початком Великого Посту. Нехай Бог благословить у цьому святому часі, щоби ми всі повніше пережили перемогу Христа.

З благословенням, Іван Павло II

Дороге Панство!

Сердечно дякую за спільний лист Скварніцьких Софії та Марії. Дякую також за Великодні побажання. Від цілого серця я теж вітаю Панство і Молоде Покління (Дітей і Внуків), а також редакцію “Tygodnika” і ціле суспільство.

Надіюся, що Матір з Ясної Гори допоможе мені на шляху червненого паломництва. Усіх дуже прошу про молитву. У молитві також пам'ятаю щоденно про о. Андрія Б. А для Моніки особливе благословення у день Першого Святого Причастя. І нехай все складається добре на шляху Меджугор'є – Рим.

З сердечним благословенням!

Ватикан, 30 березня 1991 року.

Дорогий Пане Марку!

Бог заплатить за “Misterium”.

Щоб знати, що в собі приховує, мушу насамперед прочитати, але вже з листа Пана дещо передчуваю. Швидко постараюся прочитати.

А поки що дякую за текст (ще не прочитаний) і за добре слово від Автора. Нехай Матір Божа постійно чуває над Марком і Софією та їхньою родиною.

А тепер щоденно повертаймося молитвою до Меджугор'я.

Ватикан, 28 травня 1992р.

8.12.1992 р.

Дороге Панство!

(...) Пані Софії дякую за все, що стосується Меджугор'я. Я також щоденно звершую туди

Діти Непорочної

“ЗІРКА ЗАСІЯЛА В НЕБІ УКРАЇНИ”

Лівий кут класу обладнаний, як сільська хата: піч, ліжко з вишитими подушками, стіл, накритий обрусом по сіні, на видному місці – прикрашені образи, у кутку – ялинка; на столі – кутя, пампушки.

Справа – яскиня, закрита шторою, перед шторою, на стільці, великий образ “Пречиста Діва Марія з Дитятком”. Спочатку образ вкритий білим серпанком, а коли пастушки наближаються до яскині, то серпанок повільно сповзає і відкривається Діва Марія з Дитям. За столом батько і мати готуються до Святої вечері. Діти, Івась та Оля, пастушки, ангели – за порогом. Двері відчинені.

Вчитель:

Розігнав веселий вітер хмари навісні,
Усміхнулось сонце дітям, наче навесні.
Мати варить біля печі всі 12 страв (*порається коло печі*),
Івась з Олею під вечір подались на став.
Став замерз, такий гладенький, як прозоре скло.
Діти ковзались швиденько, весело було.
Кличуть діток мама й тато, на столі – кутя
(Діти входять, роздягаються і допомагають матері поратися біля печі).

– Нумо всі колядувати, славити дитя!

Це наш звичай кожнорічний – Святвечірній спів.

І лунає коляда, рідний наш мотив.

У кутку ялинка сяє сотнею зірок (діти завершують прибирати ялинку),

Але кращих гір немає від отих, що в небі сяють
Тих, що світить Бог.

Батько:

Йде Різдво у нашу хату,
Дуже вже близьенько, діти!
Тож готуймося завзято,
Щоб як слід його зустріти.

Мати:

Це ж малесеньке Дитятко
Буде гостем в нашій хаті
І гуртом Йому колядку
Треба буде заспівати!

Всі колядують “Зірка засіяла в небі України”:

Зірка засіяла в небі України,
Довгождану волю принесла.
Це нам подарунок Божої Дитини,
Це – господня ласка нам зійшла.
Висихають сльози матері – Вкраїни,
Вже не чути стогону землі.
Поклонімся щиро всій Божій Родині,
Що пропала нечисть десь в імлі.
Ненько Україно, повернись до Бога,
Свій народ до Нього поведи.

І зло не досягне нашого порогу:
Він заступить край наш від біди.
О Ісусе милий, молисься Вкраїна,
Найщирішу вдячність віддає.
О Дитятко Боже, як Бог і людина
Їй благословення дай своє.

Ведуча:

Блиснула зірка на небосхилі,
У сніг берізка коси склонила.
Мати вечерю приготує,
Батько вніс “діда” (вносить), добра бажає.

Батько:

Христос родився, дітоньки мої,
До вас розняв він рученьки свої.
Благословить він нашу родину,
І весь наш нарід, всю Україну.
Рідну землю каже любити,
Для неї чесно і гідно жити.
Для неї всякі труди понести,
Іти по терню, але в чесні!

Мати:

Нині в нас Різдество Божого Дитяти,
Українські люди йдуть його вітати!

Батько:

Нині, діти, Свят-вечір та блага година,
Коли Діва породила Господнього Сина.

Син Івась:

Глянь, матусю, крізь віконце, он там зірка встала,
Та сама, що над Ісусом промені зливала.

Мати:

Бачу, синку, он там світить близьенько могила,
Де стрільчика молодого спати положили.

Батько:

Як упав він край дороги серед мук і болю
За рідний край і за нарід, і за його волю.

Дочка Оля:

І йому та нині зірка новину звіщає?

Мати (прислухаючись і придивляючись):

Чи чує, як до нього вона промовляє:
“Спи спокійно, народився Син Божий на сіні, –
Він дасть, сину, кращу долю рідненькій країні!”

Входять пастушки і біля порогу колядують “Нова радість стала”, завершуючи словами:

Просим тебе, Царю, небесний владарю,
Даруй літа щасливії того дому господарю,
Того дому господарю і тій господині,
Даруй літа щасливії нашій славній Україні.

Пастушки підходять, ближче менші, більші – позаду.

1 н. Слава Богу, добрі люди, хай добро лиш з вами буде!
 2 н. Ісус нині народився, весь світ Божий звеселився!
 3 н. Ах, то була ніч чудова, не опише жодна мова!
 4 н. Господарів звеселимо, про це чудо розкажімо!
 5 н. Була ніч, ми твердо спали і ягнята спочивали.
 6 н. Аж як північ надходила – дивна пісня всіх збудила.
 1 н. Ми збудились опівночі – й чудо вздріли наші очі:
 Ясна зірка в небі сяла, ген на схід дорогу слала.
 (В цей час справа, де яскиня, зверху включаємо зелене світло.)
 А високо, ген над нами, грали небеса піснями.
 2 н. То ангели там співали, Бога в небі прославляли,
 А всім людям на землі мир звістили й щасні дні.
 3 н. І до нас, до пастушків, Ангел Божий так повів:
 “Йдіть на схід, до Вифлеєму, в цю місцину незнайому,
 Там за містом, у ясині, чудо звершилося нині:
 Там Син Божий народився, що із Діви воплотився,
 Щоб спасти весь людський рід від неправди, мук і бід!
 4 н. Ми всі зараз поспішили, бігли всі, що мали сили
 (підходять до ясини).
 5 н. І даруночки узяли – взяли, що найліпше мали.
 6 н. У стаєнку ту пішли і близьенько підійшли (підходять).
 Дивимось Діва Марія – гарна, як небесна мрія,
 На руках Дитятко має і до сну Йому співає.
 Дівчина з-за ясини при тих словах легенько стягусь
 білий серпанок і відкриває образ “Діва Марія з Дитятком” і співає:

“Спи, Ісусе, спи, спатоньки іди.

Я буду Тя колисати,

Пісеньками присипляти.

Спи, Ісусе, спи, маленький,

Спи, серденько, спи.

**Пастушки повклякали, капелюхи, шапки, палиці
 на землю поклали і продовжують:**

1 н. Ми в пошані поставали, потім на колінця впали.

І зложили наші дари. Я медочку дав дві чари!

2 н. А я сиру барильце!

3 н. А я масла кочільце!

4 н. А я дала дві ягнички!

5 н. Я приніс дві палянички.

6 н. (на колінцях наближаються до образу)

Ісусе миленький, маленька дитино! Чом не маєш на морозі ані сорочини?

1 н. Ісусе маленький, чому Ти убогий,

Що не маєш пеленочки на дрібненькі ноги?

2 н. Ісусе маленький, що Тебе так гріє,

Що на вітрі й на морозі личко рожевіє?

Ведуча (з ясини):

Гріє мене та надія, що є в моїй власті,

За людей життя віддати, від недолі спасти.

3 н. А потім ми повставали і так Йому заспівали:

**(Пастушки співають коляду Маріївки Підгірянки
 на мелодію “Нова радість стала”):**

У полі, у полі самотна стаєнка.

Там Ісусик народився, дитинка маленька.

Пастушки убогі стерегли овечок.

Як почули про Ісуса, прибігли скоренько. Прибігли,
 прибігли і стали питати:

Чи дозволиш, Божа Мати, Ісуса вітати?

Вони привітали, стали відходити.

Чи дозволиш, Божа Мати, Ісуса просити?

Ісусе маленький, поміж пастушками,

Даруй щастя і здоров’я для тата і мами. Ісусе малень-
 кий на пахучім сні,

Даруй щастя, даруй долю нашої славній Україні!

Входять два Ангели.

1 Анг. Мир і спокій дому тому, тут не буде місця злому!

2 Анг. Добрі маємо новини для дорослого й дитини.

1 Анг. Весь світ нині звеселився, бо Син Божий народився!

4 н. В Вифлеємі між бидляти, ми ходили оглядати!

2 Анг. А чи можу запитати, хто ви є? Прошу сказати!

5 н. і 6 н. Ми – маленькі пастушки, що несемо овечки!

1 Анг. А звідкіль? З якого роду?

2 Паст. З українського народу!

3 Анг. Красний є, як Божий рай, український добрий край!

4 Анг. А хто вам сказав новину про Вифлеємську дитину?

1 н. Як ви в небі заспівали, ми відразу про те взнали!

2 н. До ясини поспішили, Богові поклон зложили.

2 Анг. Я вас бачив, любі діти, ви ясніли, як ті квіти.

3 н. І тебе я пам’ятаю, ти – один з ангелів раю!

4 н. Ми тебе на хмарі вздріли, поміж тими, що ясніли!

2 Анг. Так, і я теж був між ними, між Ангелами святими.

Бо Ісус так повелів:

Йди, мій Ангеле, ясніти поміж українські діти!

І спитай їх, що бажають,

Який смуток в серці мають.

5 п. Ой, як красно, як чудово!

6 п. Що за щире Боже слово!

1 Анг. Тож кажіть, хто що бажає, Най Ісус про теє знає!

1 п. Я бажаю щастя й долі,

Добра в хаті і на полі

Моїм родичам, батькам.

Моїм сестрам і братам.

2 п. Щоби й наші господарі мали з неба щастя в дарі.

3 п. Щоб велось в усім віднині нашій любій господині!

4 п. Ісусе маленький, що у яслах народився,

Учини, щоби вже нині весь світ Божий звеселився!

5 п. Весь світ Божий, любий Христе, тай усі Українські діти,
Щоби люди перестали бідувати і терпіти!

6 п. Не багато в Тебе прошу, Христе наш, Святе Дитятко!
Дай нам розум добре вчитись, дай нам хліб і теплу хатку.

1 п. Для українського народу!

2 п. Для усіх, хто з того роду.

3 п. Для усього мого краю миру і добра бажаю!

1 Анг. Станеться по вашій волі!

Ще діждетесь щастя й долі!

2 Анг. Згине пекло й зло вороже,

Правда кривду переможе!

Всі разом: пастишки, Ангели, господарі й гості співають:

Слава Богу заспіваймо.

Чесць Сину Божому,

Як панові нашому

Поклін віддаймо!

А вчитель вінчує:

У Вєфлєсмі в бідній стаєнці

Бог народився Господній Ненці.

Дав нам Завіти, як треба жити,

Щоб біди і кривди в світі не чинити.

А хто ті Завіти буде виповняти,

Той на Божім Страшнім суді не буде боятись.

А хто ті Завіти собі легко губить,

Того душа на цім світі проклятою буде.

Як гроби ся втвоять, воскреснуть всі люди,

Привітається рід з родом, як затрублять труби.

Брат зустрінеється із братом, а сестра з сестрою.

Привітається син з батьком, а мати з дочкою.

Буде плач великий, ще й велика мука,

Коли буде заходити між ними розлука.

Розділиться народ – стане на дві купки,

Мала частка лиш спасеться за свої поступки.

Розділиться нарід – наліво, направо,

А направо будуть ті, хто умів жить право.

Там направо добре, краще быть не може,

А наліво буде важко – поможи їм, Боже!

Адвокатів там не буде, щоб ся відкупити,

Бо Суддя той непідкупний, що буде судити.

Всі народи пробудяться, Христу Богу поклоняться!

Прославляймо всі Отця – неба і землі творця!

У сценарії використано фрагменти вистави “Дитячий вертеп” (Газета “Добре серце” 1/93, вірші М. Гуляра, Ю. Ігорківа, М. Острроверха, М. Підгірянки та побажання, надруковані в газеті “Освітня” під рубрикою “Народознавство”).

У релігійному видавництві “Добра книжка” побачила світ книга о. Бузе “Нова зірка Кармелю”, в якій розповідається про нелегке, сповнене важких випробувань, на дорозі до Бога, життя блаженної Марії від Розп’ятого Ісуса (1846-1878 рр.).

Усе життя бл. Марії від Розп’ятого Ісуса (Малої Арабки) свідчить про те, що Господь вибрав її на апостолку набоженства до Святого Духа.

Бл. Марія від Розп’ятого Ісуса стала в один ряд з такими містичками з Кармелю як св. Тереза з Авіля, св. Іван від Хреста, св. Тереза від Дитятка Ісус.